Va llevanse las principals galas, y las llença.

causareu ab vanitat,
si en mi lo ayre heu fomenta
aneu à poblar al vent.
Que ja mon agrahiment,
à vista de la clemencia,
que la excelsa Omnipotencia
ha usat ab mi, no cumpleix,
si perenne no ofereix,
penitencia, penitencia. *sen va.*

ENTRADA TRIUNFANT
DE CHRISTO EN JERUSALEM.

Personas.

Christo.	*S. Joan.*	*S. Andreu.*	*5. Ciutadans.*
S. Pere.	*S. Jaume.*	*4. Angels.*	*2. Criats.*

Ixen primerament per la part dreta del Tablado dos Criats, y estenen duas catifas en terra, per ahont ha de passar Christo, las quals aniràn mudant, luego, que Christo vaja passant, y mentres estenen ditas catifas, diuen entre si.

Criat 1. Gran dia, Amich sens espera,
puix te asseguro, me apar,
que en funciò tant singular,
tot fa olor de Primavera.

Criat 2. Tal goig, y tal alegria,
jo no se en que consisteix,
puix per lo Cezar mateix,
penso jo que nos faria.

Criat 1. Canteu Angels Celestials
la gala á nostre Deu,
pues que vè, com ja sabeu
per remey de nostres mals.

Criat 2. Preneu estos rams, y flors,
y serviu al fill de Deu,
puig que vè, com ja sabeu
per remey dels pecadors.

Ixen 4. Angels ab un panaret de flors cada un, y anant devant de Christo, las aniràn escampant per ahont hagia de passar; luego ix Christo, acompanyat dels Apostols, immediatament, que ab gran pausa. Començarán à cinch los Angels, cantaràn; y luego, ixen per la part esquerra del Tablado los 5. Ciutadans, y lo primer de ells portarà rams, y flors, que repartirà als Angels, y demès Ciutadans, y luego se posaràn en orde.

Cantan los dos Angels primers.

Ossanna, fill de David:
Ossanna, nostre Adalid,
saludem ab gran conort
al triumfador de la mort.
Sia vuy molt ben vingut
nostre gran Rey absolut;
com à Deu vos adoràm,
y à vostres peus nos postràm.
se agenollan.

Cantan los dos Angels segons.

Ossanna, en las Alturas,
entonàm las criaturas:

entrem en Jerusalem,
y à nostre Rey saludem.
Sia vuy molt ben vingut,
nostre gran Rey absolut,
com à Deu vos adorám,
y à vostres peus nos postràm.
Se agenollan.

En arribar Christo al mitg del Theatro, se pararàn tots, y estant los demès als Costats de Christo, y tots de cara al Auditori, representarà Christo ab veu llastimosa, lo seguent.

Christo. O Ciutat noble, y Real,
algun temps, la mes ditxosa!
ja te contemplo fatal,
en pena justa, y forçosa,
de ton tracte deslleal.
Perque havent de mi rebut
beneficis singulars,
ingrat, y desconegut,
la mort me vols tu donar,
quant jot' dono la salut.
O Ciutat! si tu sabias,
lo que per tu ha de passar,
amargament plorarias,
y ab gran dolor, y pesar,
com jo fas, llamentarias.
Pero, perque no coneixes
la cruel desolació,
que per tos pecats mereixes,
ploro sens consolació,
per si acàs te arrepenteixes.
Aquexas Torras hermosas,
que ara tan vistosas te fan,
ab eixas cosas pomposas,
molt prest se sepultaràn
entre ruinas llastimosas.
Tots tos Palaus, y edificis
destruits veuràs en terra;
y en paga de tos grans vicis,
ab una sangrienta guerra,
no veurás, sino suplicis.
Aqui vindràn los Romans,
y ab inexorable orgull,
vos han de fer inhumans,
sangrent, misero despull
de sas venjadoras mans.
Finalment no ha de quedar
pedra sobre pedra en tu,
y tant mal te han de tractar,
que de alli adevant, ningù
de tu se ha de recordar.
Y pues del mon la Senyora,
te contempla Jeremias,
tos pecats llamenta, y plora,
antes, que vingan los dias
de ta trista, y fatal hora.
Proseguiu ja ab armonia,
girantse ab los Angels.
la entrada à Jerusalèm,
mentres, que la anima mia,
mescla, ab pesaròs extrem,
mon plant, ab vostra alegria.

Proseguiràn los Angels, cantant los ja escrits versos, y acabaràn de donar la bolta per tot lo tablado; y entrantsen dintre, se quedaràn los cinch Ciutadans, y diràn lo seguent:

Ciutadà 1. A qui no admira, Bersèm
veurer lo goig, y alegria,
que demostra en aquest dia
la gent de Gerusalèm?
Sens dubte crech que tindrèm
cumplidas las Profecias,
del Profeta Zacarias,
que diu, que sens Magestat,
entrarà en esta Ciutat,
nostre desitjat Messias.

Ciutadá 2. No te dubte aixo, Rabi,
ques veu al peu de la lletra,
tot

tot lo que diu lo Profeta:
tu Moysen, nou creus aixi?
Ciu. 3. Com nou he de creurer, si
veig en una entrada tal
evidentissim senyal;
perque tan gran commociò
no la causaria, no,
sino fos Rey Celestial.
Ciu. 4. Aqueix mateix pensament
tinch jo, y per cosa assentada,
que tindrèm desta vegada
un Rey en tot excellent.
Ciu. 5. Encara que en un jument,
tant humil sa entrada sia,
no pert la soberania
per aquesta dignació;
ademès, que esta funciò,
expressa la Profecia.
Ciu. 6. Si no ignoràm tot aixo,
y que aquest es nostre Rey,
que ve per nostre remey
no perdem esta ocasió.
Ciu. 7. Pues anem tots, y ab exemple
de si vassallatge amant,
lo anirèm acompanyant,
pues apar ja arriba al Temple.
Sen van tots per abònt han entrat los demès, y se dona fi à la representacio.

Se correrà la cortina de Casa de Cayfás, y apareixeràn assentats ab sas cadiras, Cayfás, Annàs, Benjamí, y Abdaron posats en Tribunál ab una taula devant.

Cayfás. Ja es temps, nobles Varons,
que prenent las millors midas,
vegia lo Poble cumplidas
las nostras obligaciòns.
Per aixo os he congregàt,
per evitar un insult;
perque veig un gran tumult
en lo Poble, y la Ciutat.
Y encara que el perdonar
es escut de la Justicia;
aqui no pot la malicia,
tantas ofensas passar.
Si ab franquesa perdonàm,
cedirà en nostre descredit,
tot lo mon li darà credit,
y aixi al mon alborotàm.
Sent als Romans temerosos,
ara mes motiu tindràn,
pera pensar, que vindràn
contra nosaltres furiosos.
Y encara que aquest desori,
ab ma bondat suaviso,
per mi mateix profetiso,
que es molt convenient, q̃ un mori.
Ab est judici prudent,
tindrà lo Poble consòl;
perque morint un tot sol,
nos perdrá tota la gent.
Annàs. Si per convenient judicas,
la mort de un facineròs,
jo ne mataria dos,
si tu à ajudarnos te aplicas.
No sabs, que resuscità
aquest que Rey se fingeix,
à Llatzer, per qui mereix,
lo sequit, que logra ja?
Puix si vols acertar be,
dona credit à mas veus,
mori aqueix Rey de Jueus,
y mori Llatzer tambe.
Benjamí. Encara que altre nom moga,
pera poder consentir,
me basta lo pervertir
à molts de la Sinagoga.
Per mals paratges destina
à tanta gent quel segueix;
y com la fama ja creix, sem-

sembra una falsa doctrina.
Altres Vassalls imprudents
de doctes tenen ressabis,
y fins als homens mes sabis,
están posant arguments.
Diuhen, que va fer luego
à la Figuera sacar,
que á Llatzer va fer alçar,
y ab fanch doná vista al Ciego.
No pot tenir privilegi,
rahò, escusa, ni sort;
quant fer viurer un home mort,
ho tenim per sacrilegi.
Y aixis, jo so de parer,
que li fassam la sentencia;
perque ab esta diligencia
millor lo Poble ha de ser.
Abdaron. Altra cosa dona pena,
que vosaltres no veheu,
puix passau lo Farizèu,
y lance de Madalena.
Alli reprenguì cruel,
ab magestuosa paraula,
y alborotada aquella taula,
ab sa politica infiel.
Ab ella parlà ab gran pausa,
se deixà rentar los peus,
y commoguts los Jueus
de seguirlo molts fou causa.
Be es veritat, si mes se apura,
que lo sequit, que tenia,
no fou per sabiduria,
sino especie de locura.
Perque lo Poble alterat,
en un instant se judica,
quant algun home se aplica,
à quallevol novedat.
Y aixis lo medi prudent
ab la sentencia se apura;
perque de ella se assegura,
la quietut de tanta gent.
Los 4. Moria puig, y sens remey
passe la mes gran derrota;
perque la gent alborota,
à mes de fingirse Rey.
Judas ix, y diu:
Entro aqui, nobles Senyors,
perque contemplo la pena,
ab que aquest Consell se ordena
per evitar molts rumors.
Temps passat discorreguereu
en lo que ara tambe os mou;
pero culpa vostra fou,
si à las horas nol tinguereu.
Perque à mi qualsevol hora
vent las infamias semblants,
entregarlo à vostras mans,
sempre molt facil me fora.
Jo so de sa compañia,
y perquel dech estimar,
à mi me toca esmenar,
tan falsa sabiduria.
Vejau lo quem vullau dar,
que si lo preu me está be,
en un punt lo entregarè,
perquel pugau castigar.
Donarè de mà al rubor,
ab que aqui devant estich,
y las insignias de Amich,
cambiarè ab las de Traydor.
Los 4. Que es dar preu, si be reparas,
poch serà gran quantitat,
com lo posias aviat
per victima á nostras Aras.
Annas. Mes, perque sa vida ingrata,
fins en lo preu tinga pena,
ab comù parer se ordena
darte trenta diners de plata.
Judas. Acceptarè ab voluntat plena
lo quem darà vostra má,
perque aixis ell pagará
lo que gastá ab Magdalena.

Y

Y ſent aqui la preſteſa,
ocaſiò molt oportuna,
vull començar ma fortuna;
vaigmen à penſar la empreſa.
Cayfàs. De aqui inferir ſe podrà
la amiſtat, que ab ell mantenen;
y ſils Deixebles lo venen,
aqueix Meſtre què ſerà?

Y puix eſtàm concordats,
y es molt mala la tardanza,
per fundar noſtra eſperança
previngàm tots los Soldats.
Annàs. No tingas algun recel,
que pararà en noſtres mans.
Los 4. Moria, ſi es Rey de Romans,
moria, ſi es Rey de Iſraèl.

DESPEDIMENT DE CHRISTO SENYOR NOSTRE, Y SA Mare Santiſſima.

Interlocutors.

Christo.	*S. Joan.*	*Maria Magd.*	*Judas Isca-*
S. Pere.	*Maria Sma.*	*S. Jaume major.*	*cariot.*

Canta la muſica lo que ſe ſegueix, y Maria SS. detras cortina la eſcolta.
Muſica. Suſpen lo llanto en las penas,
y nol rebias ſuſpirant,
que ab molt guſt, al Sacrifici,
ſen va lo millor Isàch.
Va eixint Maria SS. y ſuſpenſa repeteix la mateixa cobla de la Muſica, com ſe ſegueix; y Magdalena detras.
Maria. Suſpen lo llanto, &c.
Acabada la cobla ix Maria acompanyada de Magdalena, y proſegueix:
Maria. Cor, que ab llagrimas ſeveras,
expreſſas la reſiſtencia
quant la mes penoſa auſencia
del unich Fill conſideras;
pàra, un poch, tantas quimeras,
ab que lo goig enagenas,
y puix lo rumbo, que ordenas,
es volerlo deſviar,
perque nos puga anegar.
Ella, y Muſ. *Suſpè lo llanto en las penas*
Maria. Be coneixes, que ta vida
ſe minora, en aqueſt punt;
y aixis ſe fabrica un conjunt,
de alegre, y adolorida:
com à Tortola afligida,
á ton eſpòs ves buſcant,
y per mes, quel ſer amant
te repeteſca la inſtancia,
feſte fort en la conſtancia.
Ella, y Muſ. *Y nol rebias ſuſpirant*
Maria. Ja me apar, que arriba l'hora,
quels enemichs, ab rigor,
de ma vida lo millor,
uſurpan ab ma traydora:
lo meu Fill, quel Cel adora
ab un amoròs desfici,
me roba eſt benefici,
y ſi pregunto, ahont và,
sè, que al punt me reſpondrà
Ella, y M. *Que ab molt guſt al ſacrifici*
Maria. Son roſtro tant ple de gloria,
vuy ſe mira tranſportat,
y ab tal pena, que ha causàt
gran torment en la memoria:
ma deſventura es notoria,
del llanto consòl no trach,
puix veig, que ab funeſto ſach,
portant ell mateix la llenya,

al assumpto, qu'l empenya.
Ella, y Mus. *Sen và lo millor Isàch.*
Magd. Digaume, Verge Sagrada,
la pena, que Vos sentiu?
feume plaher esta vegada,
en descubrir lo motiu,
perque estau tant angustiada.
Maria. Ay amada Magdalena!
com no he de estar en extrem
trista, si mon fill ordena
passar en Jerusalem?
Esto es lo quem dona pena.
Magd. Pues, què podrèm practicar,
en novedat tan funesta?
Maria. Voldriali suplicar,
que en esta solemne festa,
solas nons vulla deixar;
perque jo crech, filla mia,
y lo cor me està dient,
que si avuy de si partia,
de mon martyri, y torment
serà aquest lo primer dia.
Temo, que se indignará,
contra mon fill lo ingrat Poble,
que cruel, tants dias ha,
que ab tracte traydor, y doble,
sa mort maquinant està.
Miro, que te demudat,
mon amat fill, y mon be,
son rostro glorificat,
y jo la causa no sè,
perque va tant trasportat.
Veitg tambe molt suspirosos,
los Deixebles, y Germans;
desconsolats, y penosos,
mesclant sos sentiments grans,
ab suspirs molt congoixosos.
Jo voldria preguntarlo,
que causa tal novedat,
y devant de Vos pregarlo,
que no vage à la Ciutat.
(vulla Deu, puga alcançarlo)
Vos pregaulo, filla amada,
que assi nons vulla deixar.
en festa tant senyalada.
Magd. Ab ell, pues, podrèm parlar,
que ja ve, Verge Sagrada.
Ix Christo, acompanyat de S. Pere, S. Joan, S. Jaume major, y Judas, per la part detra del Theatro, y antes de arribar al puesto, ahont està Maria SS. dirà parlant ab sos Deixebles:
Jesus. Amats fills, la voluntat
de Deu mon Pare me ordena,
que tornèm á la Ciutat,
per celebrar junts la Cena,
en esta festivitat.
Primer me vull despedir
de ma Mare molt amada,
què ja es hora de partir;
si be sè, que en tal jornada
gran dolor ha de sentir.
Arriba Jesus ab Maria SS. y diu:
Mare de gran dignitat,
filla del Pare Divì,
exemplàr de humilitát:
sabrèu, que de fer camì,
tinch molta necessitat.
Y si be Deu Soberá
so, per ma infinita essencia;
pero, com lo ser humà,
rebì, de Vos la llicencia
espero de vostra ma.
Maria. O Fill meu, y be, sens par,
assentauvos, quem dau pena;
perque os vull un poch parlar,
devant de la Magdalena. *se assentan.*
Jesus. Atent vos he de escoltar.
Maria. Descans de mon esperit,
mon Deu, mon Fill, mon repòs,

ahont anàu tant afligit?
y com vostre rostro hermòs
està tant descolorit.
Vostres Deixebles, Fill meu,
veig amenut suspirant,
y ab gran dolor del cor meu,
veig tambe, que van plorant,
los dos fills del Ze
Fill meu, mon De
esta sospita es mole
y me causa gran temor,
y axi feume, en esta festa
de quedarvos lo favor.
Fill meu, de vostra pietat
meresquia jo tal conort;
perque os dich de veritat,
que penso anau à la mort,
quant anàu à la Ciutat.
Christo. Molt util, y convenient
á tot lo mon es la anada;
y aixi Vos, sent tant prudent,
no vulgau ser porfiada,
en destorbarme lo intent.
Maria. Molt trista consolaciò
me donàu, mon Fill amat;
pues vostra resoluciò
me te lo cor llastimat
de pena, y de compassiò.
Christo. Be sabeu Vos, que he vingut,
desdel seno Soberá
per reparar lo perdut
de tot lo llinatge humà,
que Llucifer te vençut.
Y pues vinguí, Mare mia,
per tot lo mon redimir,
ja està molt cerca lo dia,
en que jo tinch de morir,
cumplint tota profecia.
Deixàu aqueix plant esquiu,
que per lo vostre conort,
lo meu afecte vos diu,
que poch temps estarè mort,
y prest me trobarèu viu.
Maria. O resposta dolorosa,
plena de pena cruel!
O resposta rigorosa,
mes amarga, que lo fel,
pera mi molt llastimosa!
Mon Deu, summa Veritat,
y Fill del Celestial Pare,
digam la vostra Bondat;
perque ab vostra trista Mare,
usàu tanta crueltat?
Perque nous doleu de mi?
digau mon Fill molt amat.
Recordaos quant vos parì,
del temps que vos he criat,
y de la llet que os doní.
Christo. Haveume molt llastimat,
Mare mia, ab tals rahons;
pero tot es escusat,
no obstant, que vostras passions,
me tenen lo cor llagat.
Jo he de morir; la rahò
es, perque segons estam,
ningù podrà, sino es jo
dar per lo pecat de Adàm,
condigna satisfaciò.
Maria. Be podeu vos redimir,
sent com sou, Deu Soberà,
à tot lo mon sens morir,
que en vostre poder està,
si de ell vos voleu servir.
Y pues, que tot ho podeu,
ab vostre poder sens par,
amat Fill, perque no ho feu,
podent lo mon deslliurar,
ab un *fiat*, si voleu?
Christo. Mare mia, molt amada,
ja os he dit, que en est estat
la beguda preparada
per la cura del pecat

ha de ser per mi gustada.
De mon Pare està ordenàt,
preneu, Senyora paciencia;
ja de ma mà està firmat,
pronunciada es la sentencia,
y lo trist temps arribat.
Be puch jo, y sempre he pogut
llevar del mon tributari,
lo miserable tribut,
sens morir en lo Calvari,
per mon poder absolut.
Pero Vos, Senyora mia,
y Mare, molt be sabeu,
que si acas jo no moria,
lo que està ordenat per Deu,
altrament no cumpliria.
Y no podent Deu mentir,
com à eterna Veritat,
que es ell; jo tinch de morir
de certa necessitat,
per los homens redimir.

Maria. Pues voleu, Fill, y Senyor,
obrir la celestial porta,
ab vostra sanch, y suor,
despues, que jo serè morta,
podrà ser, mon Redemptor.

Christo. Aixo, Mare no serà,
y si preguntáu, perque,
vos dich, que quant faltarà
la fidelitat, ò fé,
en Vos sola restarà.
Tots me desampararàn,
sens quedar amich ab mi,
mos Deixebles fugiràn,
y Vos, y Jo sols allí,
sentirèm pena tant gran.

Maria. O Mare trista, afligida,
en tant desastrada sort!
si es sentencia definida,
que Vos heu de patir mort,
còm podrè jo tenir vida?
O cor de dolor partit!
O anima atribulada!
O mon Fill, Deu infinit;
esta es la cruel llançada,
que passa mon esperit.

Christò. Mare mia, moderáu
aqueix penós sentiment;
perqu *acom*[illegible]ons trista estàu,
[illegible]. *Jaume ma*[illegible]a, y torment,
ja[illegible] *del The*[illegible]ne anticipàu.

Maria. [illegible], que voleu, Fill meu
morir tant determinàt?

Christo. Si, que es voluntat de Deu,
que sia el mon rescatat
à costa de tan gran preu.

Mar. Què en fi, no hi ha, Fill amat,
à vostre transit remey?

Christo. No hi ha remey, suposat,
que he de cumplir ab la lley,
que mon Pare me ha imposat.

Mar. Doleuvos de ma aflicciò,
Se llança als peus de Jesus.
amat Fill de mas entranyas;
no permetàu, Fill meu, no,
que entre angustias tan estrañas
acabia la vida jo.
Estos amorosos braços,
que algun temps, tant dolçament
vos donaren mil abraços;
pera impedir vostre intent,
servesquian ara de llaços.

St. Joan. Ja veig, que descomedit
serè ab Vos, Mestre, y Senyor,
si vos demano atrevit
lo que al blanch de vostre amor
fins ara no heu concedit.
No obstant os vull suplicar,
que per consòl de sa pena
ab ella os vullau restar.
Vos, germana Magdalena,
ajudaumel á pregar.

Magd.

Mag. Doneu, Senyor, blanda entrada
á ma piadoſa porfia,
ab que os ſuplico humiliada,
que à la voſtra Mare, y mia,
no deixeu deſamparada.

Chriſ. Alſauvos, Mare, y Senyora;
tal ſentiment no moſtreu,
ſupoſat, ſou ſabidora,
que de lo ordenat per Deu
ja es arribada la hora. *ſe alça..*

Mar. Ay Fill meu no eſtá en ma mà;
pues, ſim deixáu, me matau.

Chriſto. Mare, pues que deſitjau
lo be del llinatge humà;
ara perquè lo eſcusàu?
Oíu lo ſentiment gran,
y los deſitgs permanents,
que ab ploroſos ſuſpirs fan
Adàm, y noſtres parents,
que dintre dels Llims eſtan.

Se farà ruido de cadenas dintre del veſtuari, y luego cantarà la Muſica lo que ſe ſegueix, en to llaſtimòs.

Rec. 1. Fins à quant, fins á quant ha
de durar
aqueſt llanto, eſta pena, y eſt peſar?
Quant, Deu meu, me he de veurer
abſolut
de eſta miſera, triſta eſclavitut?

Tots. Teniu, Senyor pietat
de voſtre Poble fiel;
y enviauli lo Meſsias
de aqueix voſtre Sant Cel.

2. O! Senyor, ſi clement vos apiadaſeu!
O! ſi al promes Meſsias nos embiaſſeu!
la llibertat veuriam reſtituida,
y ab ſa mort recobrada noſtra vida.

Tots. Teniu, Senyor pietat, &c.

3. Ja, Senyor, ſon cumplidas las ſemmanas
del Profeta Daniel; y noſtras ganas
eſperan, que ab fervor, ab anſia, y preſſa
cumplirèu voſtra eterna, fiel promeſſa.

Tots. Teniu, Senyor pietat, &c.

Chriſto. Ja, Mare mia, heu notat
en tanta ploroſa veu,
la extrema neceſsitat;
y aixi no, nom deſtorbeu
lo que tant he deſitjat.
Deixaume ja reſcatar
aqueſtos mos fills volguts;
pues ſols jo puch remediar
danys per la culpa vinguts,
ab la ſanch que he de eſcampar.
Preneu per conſolaciò
de voſtra gran agonia
lo que os aſſeguro jo,
y es que ſerá al tercer,
ma triunfant Reſurrecciò.

Se alçan los dos.

Ja, Mare mia, y Senyora,
ſuplichvos, me deu llicencia
pues ja de partir es hora.

Mar. Serà, Fill meu, voſtra auſencia,
de mos dols fomentadora.
O mon Be, y Rey poderòs!
vullvos ara ſuplicar,
que pues vos veig tant penòs,
nom vullau lo guſt negar
de deixarme anar ab Vos.

Chriſto. Aixo, no eſpereu de mi,
afligida, y Santa Mare;
perque veig, no plauria aixi
á Deu mon Celeſtial Pare,
ſino que os quedeu aſsi.

Mar. Si ab Vos nom voleu portar,
Fill meu, gloria ſoberana,
llicencia me vullau dar;
(pues mon cor vos ho demana)
de anarvos demà à buſcar.

Y pues teniu tal voler
per be del llinatge humà;
Rey meu de infinit poder,
aònt vos trobarè demà
gustaria jo saber.
Digaume, si os trobarè
en la Casa del Zaccheo?

Christo. No passeu ansia, perque
Joan, fill del Zebedeo
vos guiarà aònt jo serè.
A vostres dols posau cura,
nom causèu mes compassiò,
y aqueixa pena tant dura,
guardaula per la ocasiò,
en que tot serà amargura.
Y ara, Mare mia, ja *se agenolla*
la santa benedicciò
espero de vostra mà.
No vullau diferir, no
lo temps, que passant està.

Maria. Molta mes rahò serìa,
que jo la rebès de Vos,
que sou mon Deu, y ma guia;
mes, perque os ne anèu gustos,
ja os la dono, vida mia.
La benedicciò de Deu ✠
li dona la benedicciò.
vostre Etern, Poderós Pare
cayga sobre Vos, fill meu;
y vos Fill á vostra Mare
donèu los braços, donèu

Se abraçan los dos, y se alça Christo.

Christo. O Mare, que ab vostra pena
feu de mon cor mil pedaços!
girarvos vull ja la esquena.
A Deu, y à los vostres braços
la encomano, Magdalena.

Se queda Magdalena sustenint en sos braços à Maria, sen và Jesus, ab S. Joan, y los demès Deixebles se quedan agenollats.

Magd. O Jesus, mon Mestre, y Deu!
girantse à Jesus.
de eixa manera os ne anàu?
Aqui si, Senyor ques veu,
lo molt, que als homens amàu,
y lo molt, que per ells feu.
Y Vos, Mare verdadera, *á Maria*
del verdader Fill de Deu,
no os tracteu de tal manera,
que ab un desmay agasteu
vostra hermosa Primavera.

Maria. Ay, ay de mi, Magdalena!
com, estant mon fill ausent
podrè no morir de pena?

Magd. Considerant Vos prudent,
que es lance, que Deu ordena.

S. Pere. Pues veyeu, Senyora mia,
y Mare, que à sa Passiò
parteix nostre Mestre, y guia,
daunos la benedicciò,
per seguir sa companyia.

S. Jaume. Donaulans, Verge preciosa;
pues sent Vos Iris de pau,
nos ha de ser molt fructuosa.

Judas. Daulans, Senyora, acabau,
què os serveix lo estar penosa?

Maria. La Divina Magestat
vos beneesca ab amor; ✠
mirau, fills, encomanàt
vos deixo à vostre Senyor;
serviulo ab gran llealtat.
Vos, Judas, tindréu cuydado,
de mon Fill, y si veyeu,
que lo Poble de ell te enfado,
confio lo avisarèu.

Judas. Jo ho farè ab molt gran agrado.
No teniu mes, que cuydar,
Senyora, estau descansada,
que si de ell sento parlar,
ò veig la gent indignada,
molt prest lo anirè á avisar.

Ma-

Marta. Puig jo men vaig à sentir
ma soledat llastimosa,
de la qual penso morir. (*Mag. sen va ab*

Judas. Jo á consultar ab la bossa,
com he de poderla umplir.
sen van tots, y se acaba lo despediment.

REPRESENTACIÒ DE LA CENA, Y PASSIÒ DE CHRISTO Senyor nostre. *Acte* 1.

Interlocutores.

Jesus.	*St. Andreu.*	*Roboan.*	*Pilat.*
St. Pere.	*St. Jaume menor.*	*Annàs.*	*Un Escuder.*
S. Jaume major.	*St. Judas Thadeo.*	*Cayfás.*	*La Muller de Pilat.*
S. Simon.	*Judas Iscariot.*	*Abdarònì*	
St. Felip.	*St. Matheu.*	*Benjamí.*	*Rey Herodes.*
St. Barthomeu.	4. *Angels.*	*Malcùs.*	6. *Farizeus, ó*
St. Thomàs.	*Simò.*	*La moça de Pilat.*	*Sayons. Un Ofic.*
S. Joan.	*Son Criat.*	*Lo Dimoni.*	2. *Testimonis.*

Ix Christo acompanyat de tots los Apostols, y posats tots ab son orde, y Christo en mitg, diu:

Christo. Deixebles, ja haveu notat,
que lo temps es arribat
de la Pasqua, (ay amor!)
y que en ella ab gran rigor
será lo ver Fill de Deu
trahit, y posat en Creu.
Y suposàt tot aixo,
per lo molt, que os amo jo,
celebrarla es mon intent;
ab vosaltres juntament,
perque en los ultims de ma vida
servesquia de despedida.

S. Per. Ahont, Mestre, havem de anar
per poderla aparellar?

Christo. A la Ciutat anirèu,
y per senyal trobarèu
à un cert home, que en la mà
una ampolla portarà,
allà hont entrarà, entreu,
y al amo cerciorarèu,
que vostre Senyor ordena
celebrar allí la Cena.

S. Joan. Senyor, vostre manament
cumplirèm diligentment.

Ix per la part esquerra del Theatro lo Criat.

S. Pere. Simò siau ben trobat,
y Deu guarde vostre estat.

Simò. Despues de moltas saluts,
siau los dos ben vinguts.

S. Joan. Nostre gran Mestre, y Senyor
vos saluda ab molt amor,
y, segons ell nos ha dit,
se dará per ben servit
de menjar lo anyell Pasqual
en Casa tan principal.

Simò. Tot quant tinch es del Senyor,
y tindrè per gran honor,
que en ma Casa vulla entrar
un Senyor tant singulàr.
Dagauli ja de part mia,
que estich ab gran alegria
per veurer que tant li plau
servirse de mon Palau.

S. Pere. A tan gran merce, Simò,
no faltarà galardò.

Tornan los Deixebles à Jesus, y diuen.

S. Joan. Avem ab Simò parlat,
y diu, que de molt bon grat,
ab bizarria, no escasa
ofereix tota sa Casa.

Christo. Pues està content Simò,
no perdàm esta ocasiò;
ans be anem aquesta nit
á celebrar lo convit.

Van tots ahont es Simó, y Jesus lo abraça, y mentres tant los Criats trauen la taula tota nua, capaça per tretse.

Christo. O Simò, amich del cor meu!
prospere lo eternal Deu
aquesta Casa, y posada
en recort de esta diada:
y ara en amorosos llaços
donaume, Simó, los braços. *lo abra- (ça.*

Simò. Senyor, vostra Magestat
fa massa honra á son Criat;
y jo de pur agrahit
estich molt avergonyit;
pues no mereix Casa mia
tant ditxosa companyia.

Simò assenta en la taula à Jesus, y als Apostols, y entretant diu:

Que sia vingut assi
es gran ditxa pera mi;
jo estich, Senyor molt content
ab tan noble allotjament.

Ara donarà ayguamans á tots, començant per Jesus, y entretant dirà:

Qui poguès ser tant ditxòs,
que fos un Rey poderòs;
pera servir dignament
à un Senyor tant excellent!
pero preneu de est Criat
una bona voluntat.

Avent donat ayguamans, se girarà envers la part esquerra del Theatro, y dira

Ola Criat diligent,
si vols tenirme content,
y donar gran gust á mi,
porta, porta fins assi
lo menester promptament
pera donar cumpliment
à la divina paraula.

Ix lo Criat ab un panaret, aònt portarà tot lo menester, y diu:

Criat. Senyor, tot lo de la taula,
conforme haveu disposat
porta ja vostre Criat.

Paran los dos la taula ab tot lo menester, y Christo la beneyeix, dient:

Christo. Mon Pare, Deu Eternal,
lo Esperit Consubstancial,
y jo la Eterna paraula
benehim aquesta taula. ✠

Beneyda la taula se alça Christo, y eixint de ella, dirà:

Pere, veniu fins assi:

S. Pere. Senyor, que voleu de mi?

Christ. Vostres peus he de rentar,
y per Vos vull començar.

S. Pere. Senyor, no permetia Deu,
que Vos los peus me toqueu:
Vos ab mi tal dignació?
No som digne, Senyor, no.

Christo. Aquest Sagrat ministeri,
nol fas jo sens gran mysteri;
pues per un cert Sagrament,
entrarà tant solament
en lo meu Regne, y Ciutat,
aquell que serà rentat.

S. Per. No puch, Mestre, aconortarme,
de que Vos vullau rentarme,
sent Vos mon Deu, y Senyor,
y jo tant vil pecador.

Christo. Pere, ja os he declarat,
que aixi està profetizat;
pues lo cami mes segur,
es rentarse, y quedar pur,

y qui rentat no ferà,
venir ab mi no podrà.
S. Pere. Fassase en vostre Criat
lo que Vos haveu manat: *se assenta*
No sols los peus vos darè,
mes las mans, y cap tambe.
Chr. La part, que està ja rentada
no se deu altra vegada
rentar; pues en tal estat
es superfluo, y escusat:
Y vosaltres, fills devots,
ja estau nets, pero no tots.
Se fa lo Lavatori per son orde; y mentras tant canta la Musica lo seguent:
Musica. Al acabar la Cena
Angels correu, veniu,
veurèu lo Cel en terra
per un amor sens fi.
Lo afecte, que al mon te,
li dona lo motiu,
per veurerse abatut
mostrantse tant rendit:
Correu, veniu
à veurer finesas
de un Deu infinit.
Aqui se acaba lo Lavatori, y deixant Jesus la tovallola, y tornant à la taula à son lloch, ixen 4 Angels.
Christo. Deixebles, y amats germans
preneu de las mias mans,
aquest pa tant saboròs,
que es lo meu verdader Cos.
Christo fa tres Creus sobre lo Calzer, y Patena, y luego fa com si donaba la Comuniò als Apostols de dos en dos.
Angel 1. Homens, miràu al Senyor
en aquesta ultima Cena,
ab qual fineza, y ardor
en mitg de sa major pena
demostra son gran amor.
Ang. 2. Gran es vostra dignitat,
pues que ab tants celestials dots,
se os dona sagramentat,
y ordenantvos Sacerdots,
vos puja al supremo estat.
Angel 3. Agrahits quedar debeu,
pues en afectuosa norma,
y à impulsos del amor seu;
Deu, en home se transforma,
lo home se transforma en Deu.
Ang. 4. No poseu, no en vostre oblit;
ans be, en memoria tindrèu,
un tant excellent convit;
y lo que lo Fill de Deu
fa per lo vostre profit.
Christo. Beveu, y gustau del vi
del Calzer, que tinch asi,
que es sanch del nou Testament,
que he de escampar per la gent.
reparteix.
Ang. 1. Veniu ja, veniu, sedents
à gustar aquest licor,
ab que las ansias ardents
de nostre Deu, y Senyor,
brindan à totas las gents.
Ang. 2. La Probatica Piscina,
se os proposa avuy, mortals,
en aqueixa sanch Divina,
que de tots los vostres mals
es eficás medicina.
Ang. 3. Si ab gran devociò beveu
aqueix licor sacrosant;
per los efectes veurèu,
que, en Vosaltres Deu quedant,
vosaltres quedàu en Deu.
Ang. 4. Beveu, pues ja sens temor,
homens, del Calzer Sagrat;
regoneixeu lo favor,
que en deixarvos tal Llegàt,
vos fa vostre Redemptor.
Christo. Y pues, ja no puch tardar,
Deixebles meus, à gustar

lo

lo amarch Calzer de la mort,
aqui os deixo per recort,
en aquest nou Testament,
lo meu Cos actualment.

Christo te una Hostia en la má, y fent una Creu ab ella, &c.

Y finalment os vull dir,
pues ja men vaig à morir,
que entre Vosaltres està,
un Traydor, quem trahirà:
desde asi lo miro jo,
maquinant la trahiciò:
cumplirà sa gran maldat,
lo que està profetizát.
Pero, ay del delinquent,
que farà tal trahiment!
molt millor li fora estat,
que en la terra may fos nat.

S. Pere. O Senyor Omnipotent,
descubriu lo vostre intent,
y si som jo lo Traydor,
publicáu lo meu error;
pero vostra gran bondat,
no ignora ma voluntat.

S. Joan. Senyor, jo os vull suplicar,
per merce molt singulàr,
quem digau, si sou servit,
qui serà tant atrevit,
que cometia tal maldat,
contra vostra Magestat?
Ningù, Senyor, contra Vos
pot ser tan vil, y alevòs;
y si jo som lo malvat,
que tal cosa agia intentat
aqui me teniu present,
feu de mi un gran escarment.
Pero Vos, sabeu, Senyor,
lo que hi ha dins de mon cor:
Vos sabeu lo sentiment,
que tinch de vostre torment.
Qui, Senyor, fos tant ditxòs,
que poguès morir per Vos!
qui tinguès tanta ventura,
que lo Calzer de amargura,
que aveu de beurer, beguès!
Mes, ay de mi! no puch mes,
pues entre pena, y dolor,
sem và adormint lo meu cor.

Reclina S. Joan lo cap al pit de Christo.

S. Ja. maj. Mon Cosi, Mestre, y Senyor,
à qui jo tinch tant amor,
descubriùme vostre pit:
seria jo lo atrevit,
lo infame, aleve, y traydor
de tant gran culpa agressor?
Me auria jo, Mestre, alçat
contra vostra Magestat?
Pero en fi, Vos be sabeu,
que aquest fill del Zebedeu,
may alevós, may ingrat,
à vostre amor ha faltat.

S. Andreu. Digàu, Senyor, es Andreu
lo insolent, y lo Alevòs,
que á Vos, que sou Etern Deu,
ocasione rigorós
la afrontosa mort de Creu?

S. Simón. Mestre meu, Deu verdader,
y fill del Pare Eternal:
voldria de Vos saber,
si jo de tant grave mal,
lo causador tinch de ser?

S. Jau. mr. Mestre, pues tant gran amor
vos tinch, feume plaher de dir,
si serà Jaume el menor,
lo ingrat, que os ha de trahir,
y exposar á tal dolòr?

S. Felip. Gran es, Senyor ma tristeza,
ohint à Vos mateix dir,
que hi ha un malvat, que ab vileza
à son Mestre ha de trahir,
y posar ab tal baixeza
si jo so lo tal malvat,

su-

ſuplicoos, Meſtre, humilment,
manifeſteu mon pecat
devant de tota la gent,
y de tot lo Apoſtolat.

S. Theodoro. Fill de la Verge Maria,
Deu immens, y Omnipotent,
ſaber cert de Vos voldria,
ſi he de ſer jo delinquent
en tant gran alevosìa.

S. Barth. Seria jo lo malvat,
author de tant gran pecat?
ſeria jo per ventura,
qui intentàs tant gran locura?
voldria tragarme jo
una tant gran perdiciò?
Auria jo maquinàt
tant ſacrilega maldat?
Unigenit Fill de Deu,
ja ſabeu, que Barthomeu
tant de dia, com de nit,
vigilant vos ha ſervit,
com tambè la voluntat,
ab que ſempre vos ha amat.
A Vos mateix ſento dir,
que preſt haveu de morir
en la Creu crucificàt
per deſtruir lo pecat.
Eſta noticia, Senyor,
atraveſſa lo meu cor;
y ſi aveu Vos de morir,
vullauvos de mi ſervir,
que jo paſſarè per Vos
aqueix tranſit doloròs.
Qui podrà pendrer conòrt
en tant llaſtimoſa mort?
voſtres Deixebles amats
quedaràn deſconſolats.
Dirà plorant Barthomeu,
ahont es lo Meſtre meu?
Senyor, per voſtra clemencia
revocáu eſta ſentencia.

S. Thomàs. Senyor, ſeria Thomàs
de condiciò tan eſtranya,
que en un tant llaſtimòs cas
ab tant vil, traydora hazanya
als Jueus, vos entregàs?

S. Matheu. Senyor, jo que lo poſtrer
ſom de voſtre Apoſtolat;
guſtaria de ſaber,
ſi he de ſer jo lo malvat,
que tal trahiciò he de fer?

Judas. Digaume, Meſtre, y Senyor,
ſeria jo lo Traydor?

Chriſto. Si, jo no me era atrevit,
Vos, Judas, ho haveu dit:
Veniu, veniu, fins aſsi,
menjarèu aqueſt boci;
y anirèu en continent,
á executar voſtre intent.

Pren Judas lo boci, y lo llença baix de la taula, y ſen và, ſeguintlo lo Dimoni; y Chriſto proſegueix:

Chariſsims, Deixebles meus,
eſcoltàu las triſtas veus
de Jeſus, Fill de Maria
poſat en tanta agonia.
Plorau la pena, y dolòr
de voſtre Meſtre, y Senyor,
que ha de ſer crucificàt,
ſegons es profetizàt.
En lo temps de ma Paſsió
no me acompanyarèu, no;
pues tots de mi fugirèu,
y tot ſol me deixarèu.

S. Pere. Antes, Meſtre, he de morirme,
que de Vos puga partirme.

Chriſto. Vos, Pere, en tant gran treball
antes, que cante lo gall,
ab rahons juramentadas
me negarèu tres vegadas.

S. Pere. Senyor, no ha de ſer aixo:
eſtàu molt ſegur, que jo
may vos deſampararè,

y

y que si acas se esdeve,
encara que sia vell,
tirarè de mon contell:
y en fi, Mestre, morirè,
antes, que no fugirè.

Christo. Aqueix fervoròs intent
no tindrá, no cumpliment:
pero en fi, jo aquesta nit
serè venut, y trahit;
y tant lo meu temps se acosta,
que vá corrent à la posta.

S. Pere. Lo Fill de Deu Eternal
ha de ser tractat tan mal?
Antes, que consentia jo,
una tant enorme acció,
primerament morirè,
ò per terra posarè
per trofeo à vostres peus
la turba dels Farizeus.

Se alçan de la taula, la qual se plegarà, y los dos Angels de las atxas, prenent ab reverencia lo Calzer, sen entran; y Christo acercantse à Simò, li diu:

Christo. Mon Pare, que es Etern Deu
vol, que jo moria en la Creu,
perque per mi del tot sia
cumplida la profecia.
Jo, Simò, vaig à morir,
y aixi me vull despedir;
y com es tant breu ma vida,
sia breu ma despedida.
De Vos me recordarè,
quant ab mon Pare serè.

Simò. Omnipotent Fill de Deu,
per los grans favors, quem feu,
quedarè sempre obligat
à vostra benignitat.

Sen và Simò; y Christo posat en mitg dels Deixebles, los quals estaràn drets, diu:

Christo. Deixebles del Fill de Deu,
ohiu aquestas rahons:
Jo vaig á perdrer la vida,
pera donarvosla à tots.
Jom despedesch de Vosaltres:
Vosaltres en aquest mon
quedàu, fins que ajau begut,
lo mateix Calzer, que jo.
Y pues, que es força deixarvos,
y partirme á patir mort,
que os ameu los uns als altres
vos suplico molt ansiòs.
Tractauvos com à Germans,
y ab gran pau, quietut, y amor,
procurarèu evitar
rinyas, iras, y rencors.
La caritat ab los pobres,
encomano sobre tot,
pues per pujar al Cel, ella
es la escala de Jacob.
Preneu exemple de mi:
teniu memoria, y recort,
que os deixo aquestos preceptes
en lo artigle de la mort:
que com sou ovellas mias,
y jo vostre Pastor som,
se men van tras de Vosaltres,
las entranyas, y lo cor.
Ja la mia hora se acerca,
y ja en la immaginaciò,
sem representan al viu,
com si en ells ja estiguès jo,
los martyris, los torments,
las bofetadas, açots,
los afronts, y las injurias,
ab que los ingrats Sayons,
fieros, cruels, è inhumans
han de maltractar mon cos.
fins á posarme en la Creu,
en lo qual sacrosant tronch
per fi entragarè la vida

â mans de tants grans rigors.
Dia de Pasqua florida
resuscitarè gloriòs;
y de est modo en Galilea
me veureu ab gran consól;
perque sempre à un gran treball
un gran repòs correspon.
Y pues ja lo temps se acerca,
fills meus, prendas del meu cor,
per ultima despedida,
vull abraçarvos à tots.

Los abraça à tots per son orde, y acabada esta funció tornantsen à son lloch diu:

Esta vostra companyia,
galardonarè algun dia,
pues ja os tinch aparellat,
un gran premi en ma Ciutat.
Mes Vosaltres tot primer
en lo mon sou menester,
peraque ab vostra doctrina,
que serà santa, y divina
guieu à tota la gent
à ma fee, y coneixement.
A ma Mare, molt amada,
vos deixo recomanada,
acompanyaula amats fills,
en sas penas, y perills,
y serviula ab llealtat,
en sa trista soledat.
Y ara, amats fills, aguardau
un poquet aquí, si os plau.

Christo sen và envers lo Hort, que estara en la part esquerra del Tablado, y antes de arribar, giranse, dirá:

Joan, mon amat Così,
veniu, veniu, fins asi:
veniu Pere veniu Jaume,
y tots tres acompanyaume.

Los tres Deixebles segueixen à Christo y los demes sen entran Christo se agenollarà en lo hort, y los tres Deixebles se recolsaràn per allí; y luego Christo orará, dient:

Trist mon esperit està,
fins, que ab la mort faltarà.

Se corra una cortina è la part dreta del Tablado, y se manifestarà una sala de consistori; ahont hi haurà una taula, ò bufet, cubert ab una catifa, y al rededor quatre cadiras, en la una de las quals estará assentat Cayfás, ell dirà à Roboan, que està dret

Cayfás. Roboan.

Roboan. Senyor.

Cayfás. Esta nit
tinch de dar fi à mon neguit,
ab la mort del fals Profeta,
que tot nostre Poble inquieta.
Y aixis tu per mon sossiego,
has de convocarme luego
als que, segons estil vell
toca assistir en concell.

Roboan. Senyor, al que es diligent
toca obehir promptament.

Va Roboan á casa de Annàs, y feta deguda cortesia, diu:

Mon Amo, y Senyor Cayfás
desitja, que Vos Annás,
ab prestesa, y diligencia,
lo honreu ab vostra presencia.

Annàs. Pues es posat en rahò,
vaig alla sens detenciò.

Va à casa de Cayfás, y entretant diu:

Esto sens dubte es Concell
sobre las maldats de aquell
Jove reboltòs, è inquiet,
dit Jesús de Nazareth.

Arriba al consistori, y fent cortesia á Cayfás, se assenta; y entretant va Roboan á casa de Benjamì, y li diu:

Roboan. Honrat, Senyor Benjamì,
mon Amo me ha dit, que si
gran gust donarli voleu,
D luego al Consistori anèu.

Benjami. Vaitg luego de bona gana,
á veurer lo que me mane.
và luego, y entretant diu:
Concell ſens dubte deu ſer
per veurer, que ſe ha de fer
de aquell home Galileu,
que afirma ſer fill de Deu.
Arriva al Conſiſtori, y fa lo mateix que Anàs, y entretant arriba Roboan á Caſa de Abdaron, y diu:
Roboan. Senyor, Abdaron, de Vos
mon Amo estará guſtòs,
ſi luego os veyeu ab ell,
pues vol celebrar Concell
Abdaron. Es molt de ma obligaciò
ſervirlo ſens dilaciò.
Diu eſto caminant.
Penſo, que voldra Cayfàs
reſoldrer ſobre lo cas
de aquell, que ab tant nova lley,
alega ſer noſtre Rey.
Arriba en lo Conſiſtori, y feta la deguda corteſia, ſe aſſenta, quedantſe Roboan en la porta; y luego dirà Cayfas.
Cayfas. Los delictes mes atroços,
ſegons tota bona lley,
demanan prompte remey,
y mes, ſi ſon contagioſos.
Eſto ſupoſat, Rabins,
y eſta maxima aſſentada,
ja ſabrèu, eſta vegada,
perque os convoco aqui dins.
Acabat de dir eſto Cayfas, ix un Oficial Militar, y poſantſe devant lo Conſiſtori; fent las degudas corteſias, dirá:
Oficial. Sabi Conclave, la urgencia
que el preſent negoci te,
me dona motiu à que,
me anticipe la llicencia.
Sabrèu pues, que un pobretò,
fill de un fuſter de Bethlem,
te á tota Jeruſalem,
ſumergida en comfuſiò.
Una nova lley predica,
ab que perverteix la gent,
y ab molt gran atreviment,
per Fill de Deu ſe publica.
Procura per varias vias,
(que eſto me conſta molt be)
dar à entendrer à tots, que
ell es lo promes Meſsias.
Lo Poble, que te per Lley
ſon guſt en la novedat,
caſi tot alborotat,
ja lo ſaluda per Rey.
Veuſe eſto verificat
en una ſolemne entrada,
que ab Mageſtat afectada,
ha fet en eſta Ciutat.
Segons la pompa, y honor,
ab que tots lo han cortejat,
no farian la mitat;
ſi vinguès lo Emperador.
Pues, com eſto ſe permet?
còm no ſe apura el rigor,
contra aqueix enganyador,
y oprobi de Nazareth?
Si eſto ſaben los Romans,
aconortarnos podrèm,
de que ſens dubte, ſerèm,
deſpedaçats à ſas mans.
Rabins, perdonar deveu
aqueſt llicenciòs ardor,
pues ſols lo meu punt, y honor,
me han fet alçar tant la veu.
Cayfas. A lo que ha dit lo Oficial,
ſolament anyadeſch jo,
que conve ſens dilaciò,
poſar remey en aqueſt mal.
Annás. Lo que ſe ha de executar
es ferlo luego agafar,
y al inſtant, que eſtiga pres
formaremli un gran proces.
Cayfas. Tinch de uſar tot lo rigor

ab tan vil enganyador.
Annás. Jol sabrè ben castigar
si à mas mans pot arribar.
Benjamì. Pues sas culpas son notorias,
despatxem requisitorias,
per si acas lo delinquent
de fugir te atreviment.
Abdaron. Si ab fidelitat mantè,
Judas, lo que prometè,
sens alborot, ni tumult
vindrá à nostres mans ocult.
Ix Judas, y encontrantse ab Roboan, diu:
Judas. Digaume, honrat, y bon vell
podrè entrar en lo Concell?
Roboan. Auràs de pendrer paciencia,
fins, que alcances la llicencia.
Judas. Rebrè merce singular,
si me la voleu lograr.
Roboan. Digam, què vols fer à dins?
Judas. Vull parlar ab los Rabins.
Roboan. Aqui podràs aguardar,
mentres veig si pots entrar.
Passa Roboan al Consistori, y diu:
Un cert home foraster,
per cosas, que ha menester,
diu, Senyors, ab reverencia,
si li donarèu audiencia.
Annás. Lo Concell sempre la dona,
y aixis vinga en hora bona.
Cayfás. Feu, que vinga promptament
à proposar son intent.
Torna Roboan à Judas.
Roboan. Han dit los Sabis Rabins,
que ja pots entrar à dins,
ahont ab acatament
faràs ton rahonament:
y mira ab qui parlaràs,
que son Annàs, y Cayfás,
Abdaron, y Benjamì,
tots junts en Concell aqui.
Arriba Judas al Consistori, y fa cortesia.
Judas. Cresca Deu vostres honors,
Sabis, y nobles Doctors,
ja sabeu, que os prometì,
lo dia, que vinguì assi,
y aixis ja determinat
vos dich, que lo contractat
cumplirè, ab lo ben entès,
quem doneu trenta diners.
Cayfás. Serèu, Judas, molt honrat,
si cumpliu lo concertat.
Judas. No hi dubteu, Sabi Rabì,
que aixi ho tinch de fer, y si
me pagau ab bon argent,
me tindrèu mes diligent.
Annàs. Pues es honrada persona,
donemli moneda bona.
Cayfás. Abdaron, pagaulo be,
perque es cosa, que convè.
Abdaron. Judas, amich verdader,
veus aqui vostre diner.
Abdaron donarà à Judas los trenta diners, y Judas los contará, y arribant al tercer lo mirarà molt, y lo probarà ab las dents, y dirá:
Judas. Un, dos, tres:: aquest es fes
daumen un altre de pes.
Abdaron lo cambia.
Abdaron. Vos, Judas, teniu rahò,
preneune un altre de bo.
Pren Judas los diners, y los posa en la bossa gran, que te al costat, y diu:
Judas. Satisfet quedo, y content,
de tant honrat pagament,
y pues teniu tant bon tracte
vaig à cumplir lo contracte.
Annàs. Quant mes pressa os donarèu,
molt major gust nos farèu.
Cayfás. Procurau ser diligent,
que la nit passa corrent.
Benjamì. Judas, ja que sou pagat,
per major seguritat,

feu solemne jurament,
devant Deu Omnipotent,
que cumplirèu lo promes
sens ningun altre interes.
Judas. Quant lo promes no cumplesca,
pleguia à Deu, quem consumesquia,
y com un perjur malvat,
moria en un sahuch penjat.
Jura allargantli Benjamí la vara.
Annàs. Vos Judas, donau senyal,
de que sou home lleal.
Judas. Senyor, donaume Soldats,
que ab mi vingan ben armats.
Cayfàs. Ola, Roboan, prestament
feu armar tota la gent.
Sen van Roboan, y Judas, y se tira la cortina del Consistori. Luego Christo estant en lo Hort agenollat, y los braços estesos, diu, mirant al Cel.
Christo. Pare meu, Deu Eternal,
Rey de Gloria universal;
passe de mi vostre Fill
aquest Calzer, y perill.
Pero, Senyor, no ha de ser,
conforme lo meu voler;
pues estich molt conformat
à la vostra voluntat.
Musica. Alenta, conforta,
descança'l penar,
que no vol lo amor,
tal pena, y treball.
Se alça Christo, y desperta á sos Deixebles, dientlos:
Ola Deixebles amats,
molt estau endormiscats;
pues un rato no podeu,
vetllar ab lo Fill de Deu.
Vetllau sens intermisiò,
per fugir la tentaciò.
Torna à orar ab las mans plegadas.
O Senyor Omnipotent!
suplichvos molt humilment,
pues sou Pare de clemencia,
que revoqueu la sentencia.
Vejau, sis pot escusar
lo Calzer, que he de passar.
Pero si conve, Senyor,
que passe jo aquest dolor,
estich sempre conformat
ab la vostra voluntat;
pues mon esperit robust
està ab fortaleza, y gust;
si be mostra sa flaqueza
ma humana naturaleza.
Musica. Suspen, y mitiga
ta angustia fatal,
quant lo Cel se postra,
à ta voluntat.
Desperta altra vegada als Deixebles.
Despertàu, Deixebles meus,
à mas llastimosas veus.
Despertàu vostres sentits,
tant suspesos, y adormits.
Mirau, que en esta ocasiò,
no dorm Judas, no dorm no.
Torna agenollarse, y se postra las mans en Terra.
Omnipotent Pare meu,
pues determinat haveu,
que moria per lo pecat,
fassas vostra voluntat.
Musica. Suspira, refresca
tanta activitat,
que aixi lo Etern Pare,
content estarà.
Ix un Angel per la part dreta del Tablado, y donant la volta per tot ell, arribarà al Hort, portant en la mà dreta una Creu, y en la altra un Calzer, y en lo plech del bras una tovallola ensangrentada de dins. Al parlar lo Angel, Jesus se queda agenollat, y ab las mans plegadas.

Angel. Alenta, ò Fill de Deu en esta guerra,
que los pecats del mon vos han preparada,
y los raudals, q̃ corren per la terra,
suspen ab est alivio, si te agrada:
y si per Vos del mon prest se desterra
la culpa universal, tant escampada,
pren lo consol, que vuy os embia
en lo lance tal de la agonia.

Angel. Unigenit Fill de Deu,
aquesta es la Santa Creu,
ahont sereu crucificat
per destruir lo pecat.
Vostre Etern Pare me embia
á confortar vostre cor
posat per son gran dolor
en llastimosa agonia.
Aquest Calzer de amargura,
que haveu, bon Jesus de passar,
será bastant à curar,
tota humana criatura.

Aixuga la cara de Christo ab la toballola

Ang. O fineza pelegrina,
y de primorós esmalt!
que sent lo home lo malalt,
prengau Vos la medicina.

Ensenya la toballola per la part ensangrantada, y diu:

Aqui podeu tots mirar
la atrocitat del torment,
que ha Jesus de tolerar,
pues pensarlo solament,
ayguà, y sanch li fan suar.

Sen va, fent cortesia á Christo, y ensenya la toballola, com esta dit. Luego Christo se alça à despertar los Deixebles.

Christo. Alçau, Deixebles, alçau,
despertauvos, y miràu,
la turba dels Farizeus,
que arriba ja à vostres peus,

Ixen Judas, Abdaron, Benjami, y Soldats ab cadenas, espasas, y alabardas; y Malcùs ab una llanterna encesa.

Roboan. Judas, los que son vinguts
son Soldats ben resoluts.

Judas. Estau pues, ab bon conort,
quel tinch espiat en lo Hort.
Anem, pues, que no voldria,
quens fugis antes del dia.

Caminan dret al Hort, anant Judas devant, parlant á poch à poch.

Benjamí. Nosaltres nol coneixem,
vejau Vos, com ho farèm?

Judas. Aquell, que jo abraçarê,
procurau lligarlo be.

Benjami. Abdaron, seguiu bandera
passau devant, ò aderrera.

Abdaron. Seguiu, Malcùs, diligent
y guardau la llum del vent.

Judas. Quant se porta bona traça,
es mes segura la caça.

Jesus los va á rebrer, y diu:

Christo. Amichs meus, qui demanau?
nom direu á qui sercau
en aquest Hort tant retret?

Tots. A Jesus de Nazareth.

Christo. Ego sum.

Cauen tots junts en terra.

Christo. Levate.
Digaume, Senyors, Rabbins,
á qui buscau assi dins,
ab tant cautelós secret?

Tots. A Jesus de Nazareth.

Christo. Ego sum. *cauen.*

Christo. Levate.
A qui en esta ocasio
buscau ab mala intenció?
Digau ja, pues se os permet.

Tots. A Jesus de Nazaret.

Christo. Dixi vobis: Ego sum.

Cauen tercera vegada.

Alçauvos, vos torno á dir.

que ja desitjo cumplir,
lo que està profetizat,
y per mon Pare ordenat.
Descarregueu sobre mi
vostra ponçonya, y veri,
com als meus, que aqui veyeu,
en llibertat los deixeu.
senyalant als Deixebles.
Judas. Siau ben trobat, Rabbi:
Christo. Amich, que voleu de mi?
Judas. Vullvos abraçar, Senyor,
en senyal de mon amor.
Judas abraça, y besa á Christo.
Christo. A! Judas, Judas ingrat!
qual causa jo te he donat,
perque desconegut
me agies tant vilment venut?
S. Pere trayent del contell, diu amaneçant ab furor.
S. Pere. Cert, me donan pensaments
de embestir à estos valents.
Ola, Senyors Farizeus,
no passeu de aqui los peus;
perque os asseguro jo,
que, si en aquesta intenciò
vostra furia, persevera,
un bon destros se os espera.
O canalla vil, y ruina,
contra la bondat Divina,
las mans vostras se atreveixen?
Com las mias consenteixen,
tant sacrilega maldat?
Tu, que atrevit, y alentat,
has volgut ser lo primer,
no tindras lo cap sencer.
Pega ab lo contell à Malcùs, y li lleva una orella: cau Malcùs en terra, plorant, y gemegant.
Malcùs. Ay! Ay de mi desditxat!
que una orella me han llevat!
gran disbarat cometì,
quant en esto me fiquí.
Christo. Qui de contell vol ferir,
de contell ha de morir;
y aixi preneu lo meu concell.
Pere, y lo vostre contell,
torneulo ab acciò pausada,
en la vayna altra vegada.
Y heu de tenir per entès,
que si guardarme volguès
de estos Sayons atrevits,
de Angelicals Esperits,
numerosa companyia,
mon Pare me embiaria:
pero es força en est estat,
cumplir lo profetizat.
Malcùs, veniu fins assi,
no tingau temor de mi,
mon Pare per sa bondat,
me ha donada potestat,
y poder universal,
per curar qualsevol mal.
Y aixi jo ab molt gran amor,
vull curar vostre dolor.
Jesus cull la orella, y la uneix en son lloch, ab saliva.
Malcús. Senyor, un tant gran favor,
com rebo de vostre amor,
á agrahirlo me acomodo;
pero será de aquest modo.
Se alça ab furia, y luego lo agafa, y tots fan lo mateix, lligantlo ab cordas.
Fugen los Deixebles; Christo, mentres lo lligan, diu:
Christo. O! Farizeus desditxats!
ciegos, y desatinats!
tanta espasa, y tanta llança,
denota molt gran matança.
Tots contra mi sou vinguts,
tant armats, y previnguts
com si jo fos un Traydor,
algun lladre, ò malfactor.
En Jerusalem he entrat,

En

y en lo Temple he predicat:
alli los malalts curava,
y los morts resuscitava;
immune me haveu deixat,
quant estava en la Ciutat:
y ara, que estava secret,
en aquest Hort, y retret,
veniu ab tant gran furor,
à darme pena, y dolor.

Benjami. Portemlo pres, y lligat,
devant del Senyor Pilat.

Abdaron. A Annàs ha de ser primer
que es rigurós Justicier.

Malcùs. Passáu devant Benjami,
Vos, que sabeu lo cami.

Benjami. La Casa que demanau,
es aquest primer Palau.

Arribant á casa de Annàs, que serà en la part esquerra del Tablado, y arribant primer Roboan, tira la cortina, y se descubreix Annas, sentat en una cadira, al qual fan cortesia.

Abdaron. Senyor Annàs esta gent
porta pres un delinquent;
y en fee de bons Ciutadans,
lo entregan à vostres mans.

Annàs. Siau, Jesus tant ben trobat,
com sou estat desitjat.
De Vos he sentit à dir,
cosas, quem fan aturdir.
Diuhen, que haveu predicat,
nova lley en la Ciutat;
y que Vos, secretament,
convertiu à molta gent.
Rebrè mercè singular,
quem vullau dir, y explicar,
com à cosa peregrina,
la vostra lley, y doctrina.

Jesus. Amich meu, jo he predicat,
per tota aquesta Ciutat;
Vos podeu haver ohit,
lo que jo en lo Temple he dit.
En llochs publichs he ensenyat
à totom la veritat.

Malcùs. Aixi, ab tant malas rahons
al Pontifice respons?
Aqui va esta bofetada, *li dona una*
y cuydado altra vegada. *bofetada*

Christo. Home, si mal he parlat,
prego, quem digas en que;
y si he parlat be, perque
has mon rostro maltractat.

Annas. Anem devant de Cayfàs
que alli resoldrèm lo cas.

Van à Casa de Cayfàs, que serà en la part dreta del Tablado, ahont antes era lo Consistori. Y arribat alli tira Roboan la cortina feta cortesia.

Annàs. Sacerdot, y gran Prelat,
mantinga Deu vostre estàt.

Cayfàs. Y vos ab molta salut,
siau Sogre, ben vingut.

Annàs. Aqui os portam un Orat,
que perturba la Ciutat.
Predica publicament,
ab molt gran atreviment,
y ensenyant nova doctrina,
tot nostre Poble amutina.
Vejau quin castich mereix,
qui nostra lley destrueix.

Cayfás. Jerosolims Ciutadans,
quant los delictes son grans,
ha de ser ab gran rigor
castigat lo malfactor.
Per esto vull jo discret
portarme en forma de dret,
y aixi vejau de buscar,
qui vulla testificar
un cas tant facinerós,
maligne, y escandalòs.

Va Roboan per la part dreta del Tablado, y luego ix per la esquerra ab dos Testimonis.

Test. 1. Jo dire la veritat,
en lo que se ha preguntat.
Test. 2. Jo, Senyor deposarè
molt fielment lo que sabrè.
Testimoni 1. Aquest home ha predicat
ab molt gran publicitat.
Testimoni 2. Tambe jo li sentì dir:
lo Temple puch destruir,
y tornarlo á edificar
dins tres dias, si me apar.
Cayfás. Home, no tornau rahò?
no sentiu la acusaciò,
que aquestos contra Vos fan?
Vostre delicte es molt gran,
pues aqui veig, que ell mateix
es lo que vos emmuteix.
Ea, deixau de estar mut,
y responeu resolut;
mirau, que tinch potestat
de donarvos llibertat.
Ara se alça, y ab veu mes alta, diu:
De part de Deu vos conjur,
sots pena de ser perjur,
que digau ab clara veu,
si sou vos lo fill de Deu.
Christo. Vos, Senyor ho haveu dit,
com sim llegiseu lo pit;
mes jo os dich en veritat,
quem veureu tots assentat
à la dreta Eternal
de mon Pare Celestial.
Cayfás se pega una palmada ë lo front,
y picant de Peus diu:
Cayfás. Devant de mi lo malvat,
fortament ha blasfemat:
llengua de un mal escorpi,
llengua plena de veri,
llengua maleyta, y perjura,
llengua de mala ventura!
Llengua tant desenfrenada,
tant atrevida, y malvada,
llengua tant vil, y blasfema,
com nos talla, com nos crema?
Annás. Vejia lo Governador
las culpas de aquest traydor.
Cayf. Vos, Sogre, haveu ben parlat
portemlo luego à Pilat.
Vantsen tots donant la bolta per al Tablado, y entrant per la part esquerra, luego se posarà en mitg del Tablado un braser ab foch, ixen Gamaliel, y Joab tremolant de fret, y luego se demostrarà á Casa de Cayfás Christo posat en preso, lligàt à la columna, y aos Soldats à la porta, fent guarda.
Gamaliel. Gran enemich es lo fret,
y mes aqueix, que ara fa.
Joab. Aqueix hermòs brasaret,
valent, nos defensarà,
de un enemich tant inquiet.
Gam. Molt be digue aquell que al foch
donà nom de mitja vida. *se escalfan*
Joab. La conveniencia del lloch
hermosament nos convida,
á que conversem un poch.
Gamal. Com un Profeta has parlat,
y com un Sabi dels set.
Joab. Ja has vist com lo han agafat,
y portan pres, y lligat
á Jesus de Nazaret.
Gamal. Aixi no predicarà,
nil seguirá tanta gent;
Pilat lo castigará,
conforme ell mateix veurá,
que sia mes convenient.
Perque ja anava dient,
tota aqueixa gent plebea,
que era home en tot excellent,
y que molt segurament,
seria Rey de Judea.
Joab. Creurias, que à mi m' sab greu,
á be, que res no mi va?
jo te asseguro, amich meu,
que si ell es ver fill de Deu

aixo no reseixirà.
Y jo crech, que es fill de Deu,
pues que perdona pecats:
En la Magdalena se veu,
tants, quants peçats ella feu
tots ell los hi ha perdonats.
Gamal. Lo han pres ab un gran tropell,
y un Deixeble valentàs
ha tirat de son contell,
y la orella ha tallada ell,
à un Criat del gran Cayfás.
Si be de aquesta ferida
lo dolor ha durat poch;
pues la orella desunida,
lo bon home la ha cullida,
y li ha tornada en son lloch.
De que ara lo ajan gafat,
se li espera mala sort;
pues los grans de la Ciutat,
ensibornant à Pilat,
del dret, li farán fer tort.
Joab. Jo nó sè com tant aviat
tota la gent se es mudada;
perque Diumenge passat,
quant ell vinguè à la Ciutat
li feren molt gran entrada.
Jo afirmo, que es molt honrat,
y de portentòs exemple:
vense esto en lo endemoniat,
cego, sort, mut, desditxat,
que en publich curá en lo Temple.
Un gran cas te vull contar:
en una Ciutat, ques diu,
de Naym, ell va encontrar
á un Jove, que ab plant esquiu
lo portavan à enterrar,
y de mort, lo tornà viu.
Mes me varen afirmar,
(que es miragle dels mes grans)
que ab dos peixos, y cinch pans,
à cinch mil ell va assaciar.
de homens, donas, xichs, y grans.
Y encara mes te dirè,
que á mi per cert mo afirmaren,
quant tothom menjà molt be,
dotze covas plens ni haguè
dels troços sols que quedaren.
Gamaliel. Tambe diuen, que assistí
à unas bodas en Caná,
y la aygua convertí en vi,
tant saboròs, y tant fi,
que à tots gran pasmo causá.
Joab. A Bethania tambe anà,
y ab gran amor, y ternura,
á Llatzer resuscitá,
que havia tres dias ja
que estava en la sepultura.
Gamaliel. Si tot aixo es veritat,
com jo crech piadosament,
no avia de ser gafat,
sino molt ben apreciat,
y venerat de la gent.
En fi à mi me han referit
testimonis verdaders,
que un Deixeble lo ha trahit
per lo interès, y profit
del preu de trenta diners.
Lo cert es, que ell està pres,
Deu lo consolia en sas penas;
ja que no si pot fer res,
anemnon que hora es,
de anar ja à nostras fahenas.
Vansen, è ixen S. Pere, y un Farizeu, y se posan à calentar; luego ix la moça ab una aspia, y fus, aspiant, y donarà dos, ò tres boltas al rededor del braser, dient entre sì.
Moça. Mon Amo en aquesta estona,
contra el pobre delinquent
ab ira, y rabia se encona;
pero à mi que se men dona,
no fos ell tant gran dolent.
Repara en S. Pere, y tocantlo ab la aspia, li diu:
E

Tu, que cercas per assi
A qui demanas Mesquì,
que segons estàs confùs,
ets Deixeble de Jesus.

S. Pere. Tal home no coneguì,
ni de ell noticia tinguì.

Moça. Lo teu modo de parlar
malament ho pot negar.

S. Pere. En ma vida lo he tractat,
nil conech en veritat.

Farizeu. En lo teu parlar se veu,
que no ets, sino Galilèu;
ademès, que tinch recort
que estavas ab ell en lo Hort.

S. Pere. Tinga jo mala salut,
si à tal home he conegut.
Deixaume, pues escalfar,
y de èll nom vullau parlar;
pues vos afirmo, com dech,
que à tal home no conech,
y si creurer nom voleu,
jurarè lo nom de Deu.

Moça. Pobre vell, bona las feta,
venint assi temerari,
sens dubte, que en lo Calvari
serviràs per bandareta.

Aqui canta lo Gall, sen vá la moça, y Farizeu; y S. Pere se alça, y plora sa culpa, y luego se taparà la presò, y entran los Soldats dintre.

S. Pere. Ay de mi! que es lo que he fet!
contra mon Deu trahiciò?
O mal aja la hora, y punt,
en que os he negat Senyor!
De mon pecat, y delicte
lo gall me ha donat recort;
en tal acciò demonstrant,
ser mes racional, que jo.
Misericordia, Deu meu,
misericordia, Senyor.
que si es gran la culpa mia,
vostra clemencia es major.
Las vostras misericordias
mes innumerables son,
que las arenas del mar,
y los athomos del Sol.
En ellas, Senyor, confio,
(encara que indigne som,)
que han de impedir contra mi,
vostra justicia, y rigor.
Senyor, jo lo mes ingrat
à vostres tant grans favors
he tingut atreviment
per pecar contra Vos.
Jo lo mes desagrahit,
sent estimat entre tots,
olvidat del benefici
vos so estat tant traydor.
Ay de mi trist! que farè?
pues he negat alevós,
per vil temor de una dona,
à mon Deu, y Redemptor.
Ay! que he negat à mon M[illegible]
lo qual n[illegible] negava no,
entre los demes Deixebles,
los carinyos de son cor.
Jo la ovella mes volguda,
del rebany del Salvador,
he negat al Pastor, que era
pera mi tant cuydadòs.
Mes, ja de tant gran ofensa
imploro, Senyor, perdò,
ab llagrimas, que derramo
de viva pena, y dolor.

Vasen S. Pere; y correntse la cortina del Consistori, se manifestarán en ella assentats en sas cadiras, Cayfàs, Annàs, Abdaron, y Benjamí. Judas desde dins, farà grans plors, y gemechs, que se sentian fora.

Annàs. No sentiu, Cayfás un plor,
que denota gran dolor?

Cayfás. Faria aqueix sentiment,
la Mare del delinquent?

Benjamì. Veu, que tant nos amohina
no pot ser veu femenina.
Abdaron. Senyors, lo qui fa eix plant
es Judas, que ve plorant.
Ix Judas, plorant, y tras de ell lo dimoni; y aixi plorant, arriba devant lo Consistori.
Cayfás. De que, Judas, plorau Vos?
de que estau tant doloròs?
Judas. Ploro la mia maldat,
la mia culpa, y pecat.
Annàs. Del que havem tractat, y fet,
ja estau, Judas satisfet.
Judas. Tant gran mal en mi ha causat
aqueix interes malvat;
per lo tant me farèu plaher
en cobrar vostre diner,
y tornarme lo Senyor,
à qui dech tant gran amor.
Cayfàs. Vos haguesseu ben mirat,
que ara tot es escusat;
y en fi, Judas, lo contracte,
tindrá cumpliment exacte.
Judas. Si no mel voleu tornar,
me farèu desesperar.
Cayfàs. Judas, jo estarè content
de que moriau tant valent.
Annás. Alegre mirarè jo
tant gentil resoluciò.
Benjamí. Jo tindrè molt poch cuydado
de escusar vostre enfado.
Abdaron. Jo farè molt cabal
de afluixarvos lo dogal.
Judas. Pues inexorables sou,
y lo meu llanto nous mou,
aqui llanço, Farizeus,
la moneda à vostres peus.
Llança los diners, sen va, y diu:
Jo traydor, jo vil, jo injust
vos venguì la sanch del Just;
y pues no la puch cobrar, *se ēcamina*
men vaig à desesperar. *al arbre.*

què es estó, ay de mi! que es el...
què es lo que passa per mi?
Jo contra mon Deu, y Mestre,
som estat traydor tant vil?
No sè, com eixas montanyas
no me han ja sepultat viu;
y com la terra no se obre,
pera amagarme alli dins.
En verinosa Planeta,
baix lo signe de Escorpi,
deguè ser mon naixament;
pues som nat tant infeliz.
La Mare, que me engendrá,
en lo part, deguè morir,
perque à un Traydor tant malvat
no agues de donar los pits.
Quedà lo Sol à las horas,
funest, eclipsat, y trist,
desdenyantse de mirar,
à un Traydor de fit á fit.
Bufava la tremontana,
en lo punt, que jo nasquì,
en pronostich, y senyal,
de aquestos presents suspirs.
Antes, que fos desditxat,
tanta ventura logrì,
que vaig arribar á ser
Apostol de Jesu Christ;
y quant de sa ma divina,
mes estava afavorit,
à las horas lo he venut,
als Escribas, y Rabins.
Ja no pot lo pecat meu
alcançar, ni conseguir,
devant Deu misericordia,
havent jo venut son fill.
Y pues, de Deu, no puch ser,
veniu, Dimonis, veniu,
que à vostras mans rigorosas,
entrego mon esperit.
Se penja Judas, ajudantli lo Dimoni.
Dimoni. Aqui, Judas Iscariot,

prompte per servirte estich,
que jo sempre afavoresch,
als que confian en mi.
Penjat Judas, y cubert; los Rabins cullirán los diners, que Judas ha llançat, y diu Benjamí.
Benjamí. Juguemnos estos menuts,
pues Judas nols ha volguts.
Annás. Preu de sanch nos' pot jugar.
Benja. Pues en que se ha de esmersar?
Annás. Jo dirè, lo quem farèm:
ab ell un Camp comprarèm,
lo qual se anomenarà
Camp de sanch, y servirà
per enterrar alli dins,
tots los difunts Peregrins.
Cayfás. Aixo se ha de executar:
y ara luego, sens tardar,
Abdaron, y Benjamì,
partesquian luego de assi,
à buscar aquell malvat,
per portarlo á Pons-Pilat.
Abdaron. Toca à la nostra atenciò
obehir sens dilaciò. *Vasen los dos.*
Annás. Abdaron, y Benjamí
han servit be, fins assi.
Cayfás. Qui prompte, y lleal serveix
duplicat premi mereix:
y aixi en qualsevol mercè
dels dos me recordarè.
Annás. Ja podem partir, Senyor,
que aqui está lo malfactor.
Ixen Abdaron, y Benjami ab tota la turba, portant pres, y lligat à Jesus, y posats en presencia de Annàs, y Cayfàs, diuen.
Benjamí. A Jesus de Nazareth,
portam lligat ben estret.
Annàs. Vejam lo Governador,
que farà de aquest Traydor.
Cayfàs. Abdaron, y Benjami,
preneu lo mes dret camì.
Portan à Christo ab tota la turba á Casa de Pilat, donant la volta per tot lo Tablado, y diu Abdaron.
Abdaron. La Casa de Pons Pilat,
es aquesta del costat.
Annás. Seguesca tota la gent
à culpar al delinquent.
Roboan tira la cortina de la Casa de Pilat; y luego se manifestará Pilat, assentat en una cadira, y fentse cortesia, diu Cayfás.
Cayfás. Deu vos prospere Pilat,
vida, persona, y estat.
Annás. Mantinga Deu lo valor
del Senyor Governador.
Pilat. Sia molt ben arribada
companyia tant honrada.
Cayfàs. Aqui portam devant Vos
à un home facineròs.
Annàs. Aquest es lo fals Profeta,
que nostra Ciutat inquieta.
Abdaron. Altra nova lley predica,
y la nostra falsifica.
Cayfás. En gran mengua, y deshonor
de Tiberi Emperador,
publica ell ab altas veus,
que ell es lo Rey dels Jueus.
Annás. Nostras lleys han disposat,
que sia mort condemnat,
qui nostre Poble amotina,
y contra Cezar crimina.
Pilat. Crim de lesa Magestat,
es crim de molta entitat;
pero aquest cas, no es tant fort,
per lo qual meresca mort.
Annás. Si no fos tant criminòs,
tant inquiet, y reboltòs;
devant Vos, Senyor Pilat,
nol hauriam presentat.
Cayfàs. Casi tot lo Poble creu,
que es verdader fill de Deu.
Annás. Ha dit, entre altras falcias,

que es ell lo promès Messias.

Benjamì. Se ha atrevit á amenaçar,
que l' Temple vol dessolar.

Abdaron. Usava, quant ell volia,
del art de nigromancia.

Pilat. Vos, Jesus de Nazareth,
còm aixi estau tant secret,
que raho no ajau tornat
en lo que estau acusat?
Ea, no esteu congoixós,
y en secret entre los dos,
digaume en summissas veus
sou Vos lo Rey dels Jueus?

Pilat, parla ab secret à Christo.

Christo. Senyor Pilat, President,
Vos ho haveu dit clarament.

Pilat. Aquest home ha declarat
clarament la veritat;
y segons veig, no mereix,
lo conflicte, que pateix;
quant mes un castich tant fort,
com es condemnarlo à mort.

Annás. Mal coneixeu Pons Pilat,
home tant desenfrenat:
un desditxat Galileu,
publica ser fill de Deu.

Pilat. Sou Vos, Amich, lo Messias
promès en las Profecias?

Christo. Si Vos Pilat ho dieu,
perque saber ho voleu?

Pilat. Aquest home nol tinch jo
baix de ma juridicció:
Jo, President en Judea,
y Herodes en Galilea.
Anàu, pues, à sa presencia,
que ell donarà la sentencia.

Cayfàs. Abdaron, y Benjamì,
portaulo los dos allì.

Portan à Christo à Casa de Herodes, y tirant de la Cortina, se veu Herodes, lo qual estará assentat baix doce ab insignias Reals.

Benjamì. Nostre President Pilat
desitja vostra amistat.
De part sua, som vinguts,
à darvos moltas saluts:
y aqui, Senyor, vos remet
à Jesus de Nazareth;
perque, segons los processos,
castigueu los seus excessos.

Herodes. Aprecio lo favor,
quem fa lo Senyor Pretor:
y dirèuli de part mia,
que he rebut gran alegria,
en tenir en poder meu,
à aquest home Galileu.

Abdaron. Ell, Senyor, ha alborotat
tota la nostra Ciutat.

Herodes. La vostra fama, Jesus,
me te suspès, y confus:
tot lo Poble clarament,
va publicant, y dient,
per cosa molt peregrina,
que teniu tant gran doctrina,
tanta destresa, y saber,
que miragles sabeu fer:
tot aixo, aixi suposat,
si desitjau ma amistat,
feu que jo veja de Vos,
algun senyal portentòs.
Si Vos sou Sabi, advertiu,
(y mirau, qui es lo qui ho diu)
que los prechs dels Presidents,
son verdaders manaments.

Benjamì. Devant de un Rey està mut,
un home tant dissolut.

Herodes. Còm aixi no responeu?
per ventura no sabeu,
que tinch plena potestat,
de donarvos llibertat?

Abdaron. A fee, que per urdir maulas,
no li han faltadas paraulas.

Herodes. Home, que no considera,
una raho verdadera,

espartaumel del devant,
que es un loco, un ignorant;
pero tot primerament,
posauli aquest vestiment;
perque veja Pons Pilat,
que me ha remès à un Orat.
Posan à Christo una vestidura blanca, y luego Herodes prosegueix.
Dirèu al Senyor Pretor,
que aqui te lo malfactor;
y pues ell me lo ha remès,
que cancelle lo proces.
Se cubrirà la cortina de Casa de Herodes; y tornan à Christo á casa de Pilat, y diuen.
Benjami. Herodes nos ha deixat
aquest home per orat.
Abdaron. En senyal de sa locura,
li ha posat tal vestidura.
Benjamí. Nos ha dit, que de ell fassau
tot allo, que Vos volgau.
Torna Pilat á parlar secretament á Christo, y luego diu:
Pilat. Amichs, jo lo he interrogat
ab manya, y subtilitat;
y de modo se disculpa,
que jo no li encontro culpa:
lo deshonor, que pateix,
ja de castich, li serveix.
Abd. Que poch, que ha fet ell lo mut,
quant parlar li ha convingut.
Torna Pilat à parlar secretament, y diu:
Pilat. Culpa, no li sè trobar,
y puix entre tanta gent,
jo sol lo veig innocent,
vejam sil podrè lliurar.
Es costum, que ab alegria,
sempre en la Pasqua observau,
que à un Reo perdonau,
per fer un obsequi al dia;
y ja que ara ve lo cas,
que aquest costum se practiquia
á qui voleu, que me apliquia,
à Jesus, ò Barrabàs.
Qui llibrarè ab tant bon us?
Tots. No á Jesus.
Pilat. Jesus tindrà tant mala fi?
Tots. Si.
Pilat. Quì de culpas, no es capàs?
Tois. Barrabàs.
Pilat. O ingrat Poble! què fas?
ningú ta resposta abonia;
à qui clamas, que perdonia?
Tots. No à Jesus, si à Barrabàs.
Pilat. Mirau, que es un gran error,
deslliurar al malfactor,
y condemnar cruelment,
à un home tant innocent.
Annàs. Nom de innocent, no mereix
qui nostra lley destrueix.
Cayfás. Qui Rey se fa del Imperi,
crimina contra Tiberi.
Pilat. Si sas culpas son tant grans,
jol posarè en vostras mans,
perque judiqueu la pena,
segons vostra lley ordena.
Benjamì. La lley nostra no consent,
que jutgem al delinquent.
Pilat. Ara be, feulo lligar,
fortament en un Pilar,
y perque tingau conort,
feuli dar açots de mort.
Ix la Muller de Pilat, y li dona una carta
Marit. Marit, deixau per mon gust,
á aqueix home que es tant just;
pues lo cor me està dient,
que es ver Deu Omnipotent.
En esta carta vos escrich,
la causa, perque esto dich.
Pren Pilat la Carta, y sen va sa muller:
Pilat. Muller, jo la llegirè,
quant desocupat estarè.
Escuder!
Ix lo Escuder. Què se ofereix?

Pilat. Per eixa Ciutat parteix,
y busca sens dilacions,
los mes esforçats Sayòns.
Escuder. Senyor, vostre manament,
vaig à cumplir diligent.
Va á la porta de la part esquerra, y diu:
Veniu, Ministres honrats,
previnguts, y arremangats,
à açotar à un delinquent;
y advertiu, primerament,
que mon Amo Pons-Pilat,
aqueix orde me ha donat.
Ixen los 6. Sayòns ab açots.
Escuder. Aqui, Senyor President,
teniu ja à la honrada gent.
Pilat. Ministres, del gran Tiberi
començau lo ministeri,
y açotau en continent,
aqueix home delinquent;
perque tinga aqueix conflicte
en pena de son delicte.
Los Sayons despullan á Christo.
Sayò 1. Pues en sanch vas à nadar,
la roba auràs de deixar.
Desnù, lo lligan á una Columna.
Sayò 2. Ea, companys meus, no hi ha
sino apretar be la ma.
Açotan á Christo de dos en dos, y després de ser açotat lo assentan en un escambell.
Sayò 3. Vostra Real Magestat,
ja estarà un poquet cansat;
y aixi será be, que luego
per pendrer algun sosiego,
ab gravedat molt cabal,
se assenta en Trono Real.
Roboan. Deu te guart, Rey dels Hebreus
açotat de cap à peus:
bruta està ta cara altiva, *li escup en*
rentala ab esta saliva. *la cara.*
Sayò 1. A vostra Real Persona
presento aquesta corona;
perque vaja assenyalat *li posa la*
Rey de tanta Magestat. *corna.*
Sayò 2. Tu, que sabs profetizar,
sabrias endevinar,
qual de nosaltres te ha dada *li dona*
esta tal qual bofetada *una bofet.*
Sayò 3. Un fill de un pobre Fuster,
nostre Rey se presum fer?
home, que naix entre pallas
ha de ser Rey de riallas.
A veurer ab quina manya
tindrá aquest Cetro de canya.
Li posa en la ma un Cetro de canya.
Sayò 4. Deu guart vostra Magestat,
y vostra Real Persona *li fa una*
á fé q̃ os hem ben posat *gran cor-*
ab Cetro, y rica corona; *tesia.*
y encara no hem començat.
Sayò 5. Vostra Magestat molt alta,
ja està ab insignias Reals;
mes, perque estigan cabals *li posa*
esta purpura li falta. *la Purpura*
Sayò 6. Pues està tant assentat,
y magestuòs en extrem;
estant dels ulls ben tapat,
ab ell, tots jugar podrèm,
à endevinar, qui te ha dat.
Li tapa los ulls ab una bena; y estant aixi escarnint de ell, ix Pilat al balcò.
Pilat. Mon Escuder.
Escuder. Senyor meu.
Pilat. Als del Pretori, dirèu,
quem porten pres, y lligat,
á aqueix, que ara han açotat.
Va lo Escuder al Pretori, y diu:
Escuder. Mana mon Amo Pilat,
que Jesus de Nazareth
ben lligat, y ben estret
devant de ell sia portat.
Sayò 1. Anem tots en continent
à servir al President.

Los Sayons portan á Jesus à Pilat, y tota la Turba queda en lo Pretori.

Ix Pilat al balco, y diu:

Pilat. Sufrint ab sobrada pausa,
que patesca tal menyspreu,
novament coneixerèu,
que jo no li trobo causa.
Arriba la ultima hora,
de veurer sil puch llibrar,
y perquel pugan mirar
lo traurè aqui à fora.
Y convençuts de la rahò,
quant sas penas mirarèu,
deixant la rabia, farèu
campegia la compassió.

Sen va à cercar à Christo.

Cayfàs. Què intentarà fer Pilat,
en lance tant escusat?

Annàs. Pot ser, que tinga valor
de encubrir al malfactor.

Cayfas. Si ell fes tant gran villania,
a fee, que la pagaria.

Ix Pilat ab Christo al balco, y diu:

Despres de vista la lley,
del Balcò del Tribunal,
repetesch ab crit cabal,
que mireu á vostre Rey.

Pilat. Ecce Homo.
Veus aqui lo home nafrat,
tant ferit, tant maltractat,
y açotat de cap à peus
per vosaltres Farizeus.
Ecce Homo: miraulo be;
pues forma de home no te:
tant gran conflicte ha passat,
que está tot desfigurat,
y ha patit dolor tant fort,
que no se com ja no es mort.
Cayfás, aquest manso anyell,
ha passat tant gran flagell,
que segons ha criminat,
te lo castich duplicat.
Deixem al pobre mesquí,
y que fasse son camí.

Cayfàs. Per ser ben castigat,
ha de ser crucificat.

Annás. Lo home ques fa fill de Deu,
ha de ser clavat en Creu.

Benjami. Sentencia de mort mereix,
qui nostra lley destrueix.

Abdaron. Ab mala mort deu morir,
quil Temple vol destruir.

Aqui Pilat fa com si entregás á Christo als Jueus, dient:

Pilat. Ea, callau, Ciutadans,
que ja entrego á vostras mans
aquest home Galileu;
condemnaulo, si voleu,
segons vostre gust disposa;
que jo no li trobo cosa,
per la qual lo desditxat,
meresca ser condemnat.

Cayfàs. Nostre Cezar, y Senyor,
pot jutjar al malfactor;
y Vos Pilat, juntament,
que aqui sou son Llochtinent:
que à nosaltres no es permès,
castigar ningun excès.

Pilat. Jo no puch, ni pot la Lley,
castigar à vostre Rey.

Annás. Sols Tiberi Emperador,
es nostre Rey, y Senyor.

Cayfàs. Si no voleu darnos gust,
en fer un castich tant just;
aveu de saber, Senyor,
que tenim Emperador,
y per escriurer à Roma,
nons falta paper, ni ploma.

Pilat. Cayfàs, segons Vos parlau,
apar, que me amanaçau.

Cayfàs. Si sou tant fluix, es precis
donar á Tiberi avis
de vostra gran fluixedat.

Annàs. Es molt en rahò posat,

que moria un tant solament,
per no patir tanta gent.
Cayfás. Amichs, veja lo Pretor,
que sabem tenir valor; *parlant à la turba*
aquest home ha de morir
ò tots havem de patir.
Seguesquia la mia veu,
quia sia bon Farizeu.
Tots. Donaunos, Senyor Pilat,
à Jesus crucificat.
Repetirán esto tres vegades.
Pilat. Cessen ja vostres clamors,
Rabins, Sabis, y Doctors;
pues baixo determinat
à fer vostra voluntat.
Sent clamor universal,
me posau en forta urgencia,
de donarli la sentencia,
posat en mon Tribunal.
Pilat baixa à Christo del balcò.
Benjamí. A Pilat las advertencias,
hanli fet mudar de intent.
Abdaron. Com te bon enteniment
pesa be las consequencias.
Annàs. Aixo es obrar molt prudent,
y si prest son orgull postra,
veurèm, que de la part nostra
se ha tornat lo President.
Cayf. Tot lo demès son embulls,
ociosa la resistencia,
quant la causa, y la sentencia
es tant clara, ques veu als ulls.
Pilat. Atenent donchs al delicte,
y á vostra malavolencia,
declararè la sentencia,
perque acabia son conflicte.
Pilat, estant assentat en sõ Tribunal, diu:
Ola lo meu Escuder,
portaume lo menester,
que vull rentarme las mans.
Ix lo Escuder, y dona ayguamans á Pilat, lo qual mentras se las renta, diu los seguents versos, y acabat de rentar sen va lo Escuder.
Jerosolims Ciutadans,
estos carrechs, y perills,
sian sobre vostres fills.
Tots. Pilat, vostra profecia
sobre tots nosaltres sia.
Pilat escriu la sentencia, y la llegirá a Christo, que estará agenollat.
Pilat, llegint. Jo Pons Pilat President,
Governador general,
Jutge de Jerusalem,
y Pretor de la Ciutat,
de Palestina, y Judea,
per la Augusta Magestat,
del sempre invicto Tiberi
Emperador dels Romans,
estant en forma de Jutje,
assentat en mon Tribunal,
de la Casa del Pretori,
atentament judicant:
Vistos los crims, y delictes
en la Causa Criminal,
de Jesus de Nazareth,
per los Jueus acusat,
judico de esta manera:
Ates, y considerat,
que dels merits de sas culpas
clarament ha resultat,
que volguè per vanagloria,
y ab paraulas arrogants,
ferse devant de aquest Poble
fill de Deu universal.
Atès, que Rey de Judea
volguè ser anomenat,
y vedar, que los tributs
fossen al Cezar pagats.
Y atès, que moltas vegades
arrogant ha amenaçat,
quel Temple de Salamò

totalment vol assolar:
Mano per estos delictes,
que sia crucificat,
y clavat en una Creu
ab dos lladres als costats.
Tot aixo farèu ab pausa,
y en la firma de la Creu
un retol hi posarèu,
ques lo titol de la Causa:
ab interpretaciò peregrina,
sa culpa se llegirà;
y ab tres llenguas estarà,
Ebrea, Grega, y llatina.
ab los caracters mes breus,
dirà lo titol perfet,
ès Jesus de Nazareth,
y tambè Rey de Jueus.

Tots. Viva nostre Presideut,
que tal sentencia ha donat.

Se tanca la cortina, se alça Christo, y repetint los ultims versos, donan la bolta per lo Tablado, y sen entran dins.

ACTE SEGON, Y TERCER, QUE CONTE LA CRUCIFICACIò, y Devallament de la Creu de Christo Sr. Nostre.

Personas, que parlan en el segon Acte.

Christo, Nra. Sra. Maria Jacobè, Maria Salomè, Maria Magdalena, S. Joan, Pilat, Annàs, Cayfás, Centuriò, Simòn Cirenen, la Veronica, 2. Damas, 2. Sayòns, 3. Soldats, Bon Lladre, Mal Lladre, Abraham, Moysès, Noè, Longinos, Trompatè, y acompanyament.

Personas, que parlan en el tercer Acte.

Nicodemùs, Joseph Abarimathia, Pilat, Maurici, Escuder de Pil at, Centuri Nra. Sra. S. Joan, Maria Magdalena, Maria Jacobè, Maria Salomè, 4. Angels. 3. Soldats.

Ix Nra. Senyora, acompanyada de las tres Marias, y posadas al mitg del Theatro, diu:

N. Sra. No me aconsoleu, parenta
perque sento tant torment,
tanta pena, y sentiment,
que no puch viurer contenta.
Veig, que está pres lo meu fill;
y que han de donarli mort;
com puch, pues, pendrer conort
mirantlo en tant gran perill?
Encara que ell mor de gana,
per la humana redempciò,
no deixo de sentir jo
pena cruel, è inhumana.
No, que contenta, no estiga,
del be, que vindrà al mon tot;
pero ab tot esto, no pot
mitigar ma fatiga.

Maria Jac. Senyora, mostrau valor,
perque, si Vos desmayau,
trista, nos ocasionau,
morir de pena, y dolor.

Mar. Sal. Senyora, ja que veyeu,
que mor per tots ab gran gust,
y sens culpa, serà just,
que algun consuelo prengueu.

Mar. Mag. Aplacàu, Senyora mia,
vostra pena, y advertiu,
que lo dolor, que sentiu

me dobla à mi la agonia.

Ix S. Joan molt trist, y com que và de pressa.

S. Joan. Molt sento, Senyora mia,
que aja de ser jo el Correu
de una noticia tant trista,
de una nova tant cruel.
Y aixi, Senyora, deixau,
deixau lo reculliment,
que encara, que tant convinga,
Senyora, ara no convè;
seguiu, Senyora, mos passos,
seguiume luego, y veurèu
á vostre fill, y mon Mestre,
que està en poder dels Hebreus.
Sabrèu, que lo ha condemnat
à mort lo Jutge inclement,
y lo ha posat en sas mans,
perque se venjassen de ell.
Judicau com estará,
entre las garras cruels
de aquells llops devoradors,
aquell anyell mansuet.
Las penas, que ell ha patidas,
los afronts, y los torments
no sabria referirlos,
encara, que jo volguès.
Tots los Jueus ab gran calera,
cridan en confusas veus:
ara acabarà la vida,
de Judea, el fingit Rey.
Ab sò de ronca trompeta,
com si fos un deliquent,
li publican la sentencia,
que sia clavat en Creu.
Nons detingàm mes, Senyora;
perque sins detenim mes,
segons la pressa, que portan,
crech, que viu nol trobarêm.

N. Sra. O que nova tant terrible
es aquesta, Pare Etern!
mon cor, oprimit de pena
en mil troços sem parteix!
Posaume, amigas lo manto:
veniu en mon seguiment,
perque siau testimonis,
del gran dolor del cor meu.

Las 2. Marias li posan lo Manto.

Mar. Jac. Senyora, mostrau valor
que totas vos seguirèm;
perque tingau companyia
en vostres grans sentiments.

S. Joan. O Poble desconegut
à las merces de ton Deu!
pues uns tants grans beneficis,
los pagas tant malament.

Se farà dintre rumor de cadenas.

Anem, Senyora, que sento
alborot per los carrers,
y deu passar vostre fill,
segons indican las veus.

N. Sra. Ay fill car de mas entranyas!
es possible, que os veurè,
y que no acabia la vida
de pena, y de sentiment.
Si quant vos perdì en lo Temple
encara, que per poch temps,
la vida pensì acabar;
ara (ay de mi!) que farè?

S. Joan. Teniu animo, Senyora,
y ab nou valor caminem,
que en las penas mes crescudas,
la fortaleza se coneix.
Y pues ja teniu lo manto,
anem tots, Senyora, anem,
que fins à perdrer la vida
jo, may vos deixarè. *Vanse.*

Ix Pilat. Escuder!

Ix lo Escuder. Senyor, que mana?

Pilat. Luego à Centuriò dirèu,
que ab alguns de sos Soldats
vinga, quels he menester.

 Es-

Escuder. Vaix à obehir al instant.

Va lo Escuder à Centurió, y li diu:

Mon Amo á Vos remet
pera dirvos, que al instant,
vos espera ab vostra gent.

Cent. Anau devant, que jo luego
ab mos Soldats vos seguirè.

Vasen lo Escuder, y adetràs Centuriò ab Soldats; y arribant à Pilat li fan cortesia

Centuriò. Què mana el Senyor Pretor?

Pilat. Centurió, ja Vos sabeu,
la sentencia, que he donada,
à peticiò dels Jueus,
contra aquell pobre mesquì,
dit Jesus de Nazareth;
y perque dita sentencia,
tinga degut cumpliment;
la incumbencia os encarrego,
y à vostres Soldats tambè;
que en esto tindrè un gran gust,
y Tiberi un gran servey.

Centur. Senyor, molt menos paraulas
sobran al qui es obedient.

Vantsen; y luego ix lo Trompatè tocant la trompeta, y Christo ab la Creu al coll, acompanyat de tota la Turba, ab la qual se incorporarà Centuriò, y sos Soldats. Luego lo Trompatè farà una crida, y daràn la bolta per tot lo Tablado, entraràn per una part, y eixiràn per la altra, tornant á tocar lo Trompate la trompeta.

Trompate. Ola ojats.
Si acàs no ho sabeu,
aquest es Jesus,
dit de Nazareth;
lo qual digue, que era
unich fill de Deu,
y contra Tiberi,
volguè ferse Rey;
y entre altras locuras
atrevit, diguè,
que ell arruynaria
lo Temple, y despues
dintre de tres dias
tornarial fer.
Y per altres crims,
que estan en procès,
mana la Justicia,
que clavat en Creu,
en mitg de dos lladres
moria, sens remey;
perque sia castich
esta mort per ell,
y per tots los altres
un viu escarment. *toca.*

Arribant Christo al mitg del Theatro cau, y queda agenollat. Luego lo Soldat primer pren la Creu, y la tindrá dreta devant de Christo, lo qual diu.

Christo. Mirau, mirau, Pare Etern,
mirau desde aqueixa Gloria
á vostre unigenit Fill,
que devant Vos se agenolla.
Mirau, com se sacrifica
esta victima amorosa,
pera aplacar vostra ira
contra la gent pecadora.
Mirau com ja vostre Isach
ell mateix la llenya porta
sobre la qual molt gustòs
oferirà sa persona.
Com à fiador dels homens,
pago jo sas culpas totas;
y aixi acceptáu, Pare meu,
esta redempciò copiosa.
O tu desitjada prenda, *à la Creu*
dolça, y regalada esposa,
trenta tres anys ha, quet busco;
y aixis vina en hora bona.
Vina, que vull abraçarte,
è imprimir en tu ma boca;
pues est es lo desitjat
dia de ma alegra boda.

Tu, amada Creu, has de ser
la clau feliz, y ditxosa,
ab que los homens podràn,
obrir la Celestial porta.
Tu, adorada Creu, seràs
de Salamò la carroza,
pera conduir als homens,
al Paradis de la Gloria.
Tu seràs lo rich tresor;
la joya, y pedra preciosa,
ab que los mortals faràn
la mes profitosa compra.
Y finalment seràs tu
lo camp, y plaça famosa,
en la qual alcançarè
la mes plausible victoria;
pues lo Princep tenebròs,
junt ab la mort rigorosa
en ella serán vençuts,
dintre de molt pocas horas.

Sold. 1. Un poch llargueta es estada
aqueixa oració devota.
Pues ja has acabat, carregat
la Creu per una altra estona.

Li carrega la Creu, y començant Christo á caminar, diu:

Christo. Ara si que estich content;
pues, que ja puch ab la boca
tocarte, y darte mil besos,
O Creu, tu, quel cor me robas!
O! qui en esta ocasiò
alas tinguès de paloma,
pera poder del Calvari,
pujar mes breument la costa!
La qual nom costa á mi, no,
pues mas ansias amorosas,
tots mos treballs facilitan,
y novas forças me donan.

Sayò. 1. Cert, que ja estich enfadat
de tant llargas ceremonias.
Home, que f... ant del valent,
còm ara li faltan las forças?
pues que casi à cada pas
nos caus en terra, y tremolas.

Sayó 2. No li sabràs tu donar
unas tres, ó quatre coças?
que son bon incitatiu
per la gent pererosa.

Annàs. Per voler mostrarse fort
pateix una gran congoixa,
pues ja lo suor li cau
per la cara gota à gota.
Ola, Soldats, advertiu,
que se li cau la corona;
apretauli be, no sia,
que quedia sens esta pompa.

Li apretan los Sayòns ab las astas la corona. Luego ix la Veronica ab una tovallola, la qual tindrà pintada la cara de Christo.

Veronica. No ignorarèu, Vos Senyor,
que sempre foren las donas,
á vista de agenas penas,
compassivas, y piadosas.
Y Vosaltres, de Jesus, *als Jueus*
teniu mes misericordia.
No enterneixen vostres cors
tantas penas, y çoçobras?
Que tingau gran tolerancia *á Christo.*
ma pietat fina os exorta;
si be veig, que la paciencia
no os falta, Senyor, que os sobra.
Y ara permeteu, Senyor,
que aquesta criada vostra,
aixugue la vostra cara
ab aquesta tovallola;
que veig, que lo gran suor,
mesclat ab sanch copiosa,
afea vostre hermòs rostro,
y rega la terra tota.

Aixuga la cara á Christo, quedant admirada de veurerla retratada en la tovallola, tenintla de manera que la vegian tots.

Ver. Què es esto (ay de mi!) que miro?

No es esta la cara propria
de Jesus? que gran prodigi!
que cosa tant miraglosa!
La gran copia del suor,
es la causa de esta copia;
y pues logro tanta ditxa;
guarde mon cor esta joya;
Plega la tovallola, y la guarda.

Annàs. Pues, que camina tant poch,
y gasta tanta patxorra,
vinga Simòn Cireneu,
que es home de bonas forças;
y ajudil ell à portar
la Creu, pues paga li donan:
y si acàs no ho fem aixi,
sens ha de morir ans de hora.

Simò li ajuda à portar la Creu, y diu:

Simòn Cir. Lo pes es en extrem gran;
pero la paga es molt poca;
no obstant me mou sa fatiga
á ferli aquesta bona obra.

Sayó 1. Per ser Rey ja no li falta
Patge, que li porti le rossach.

Annàs. Deixemnos ara de aixo,
y anem, que se passa la hora.

Ixen las duas Damas, y se posan als dos costats de la Veronica, y diuen:

Dama 1. Qui ha de poder detenir,
ulls meus, vostra corrent copia,
si las fomenta una vista
tant tragica, y llastimosa?

Veronica. Tambe me mou à compassiò
sa Mare, que es Santa dona:
ay de mi! com quedarà
afligida, trista, y sola.

Dama 2. Qui veja á son amat fill,
en tant llastimosa forma,
lo cor se li ha de partir,
si no le te mes dur, que roca.

Christo. Fillas de Jerusalem
no derrameu llastimosas,
las llagrimas sobre mi,
si sobre vosaltras solas;
y sobre los vostres fills,
perque vindrà temps, y hora
en que serán las esterils
las mes faustas, y ditxosas.

Dama 1. Ay de mi! lo cor me passa
eixa tant terrible nova.

Dama 2. Sepultantme las montanyas,
antes que vegia tal cosa.

Sayò 1. Caminem. Y Vos què feu,
perque no tocau la trompeta?

Trompatè. Cumpliu vostra obligaciò,
que jo ja sè lo que me toca. *toca*

Luego q̃ entran al Calvari, diu Centuriò.

Cent. Ja havem en lo lloch arribat,
ahont la sentencia destina,
y ab presteza determina,
que se obria aqui lo forat.
En ell posarèu la Creu,
de la mida, cuydadosos;
y entre dos facinerosos
alçarèu lo Fill de Deu.
Perque aixis serà acabat,
lo que Isaìas clamava,
com qual era judicava:
entre les Inichs reputat.

Ixen N. Sra. y S. Joan.

S. Joan. Senyora, pues sentim ja
la trompeta, caminem,
que en lo Calvari, serèm,
antes, que no morirà.

N. Sra. Anem, Joan, ab prestesa
antes, qus lo encontrem mort,
pues sa vida, es mon conort,
mon valor, y fortaleza.

Ixen las duas Damas, y se fan encontradisas ab N. Sra. y diu.

N. Sra. Senyoras, haveume vist
mon fill, que la anima adora?

Dama 1. Per aquil passan, Senyora,
cansat, afligit, y trist.

N. Sra. En un carrer lo he encontrat,

no mi han deixada acoſtar,
judicáu, com puch eſtar,
uſantme tal crueltat.

Dama 2. Senyora, cobrau valor,
pues guſtòs mor, è innocent.

N. Sra. Ay Fill meu! y que torment
tant grave, oprimeix mon cor!
tot lo Univers me es contràri.
Senyoras, vaitxmen corrent,
que ſegons paſſa la gent,
deu arribar al Calvari.

Vantſen N. Sra. y S. Juan per una part, y las Damas per altra: ix Pilat, y diu:

Pilat. Que triſt eſtich, y confús,
havent feta tal maldat,
en haver jo ſentenciat
á aquell innocent Jeſus.
Heli donada ſentencia,
per ſoſſegar lo alborot,
y ara á mi me ſerveix de garrot,
y de fiſcal la conciencia.
O mal aja lo interès,
y deſitg de governar, *pica de peus*
que tant facil nos fa errar,
y perdrer tot lo demès.
Sempre viurè melancolich,
perque ja fer no ho volia;
pero vencè la porfia,
de aqueſt poble diabolich.
Molt me peſa, que aja tort,
per complaurer ſa malicia,
la vara de la juſticia,
donant à Jeſus la mort.
Pero en fi, aixo ja eſtá fet,
y ſi acàs jo he tingut culpa,
llur pertinacia me diſculpa:
me he rentat; ja quedo net.
Per ſa Mare me ſab greu,
que es dona honeſta, y perfeta,
molt gentil coſa haurè feta,
ſi jo he mort al fill de Deu.
Triſt, melancolich, è inquiet
un punt no puch ſoſſegar;
mes, com ha de deſcanzar,
qui tant gran delicte ha fet?

Ixen Annàs, y Cayfás, Abdaron, y Benjamì; y diu Annàs à Pilat.

Annás. Del titol he reparat,
que à mon parer, no eſtà be,
poſauli: que ell ho diguè,
ſens darli la dignitat.
Rey de Jueus, no es lley,
ni ſegons dret, deu poſarſe,
ſino ſols, que per jactarſe,
ell deya: Jo ſo lo Rey.

Pilat. Ab aixo, que me has dit,
nom traus cap culpa á la cara,
y lo que he eſcrit fins ara,
vull, que eſtiga per eſcrit:
que havent obrat ab prudencia,
y en la cauſa ſens engany,
ara ſi, que fora eſtrany,
que jo mudàs la ſentencia.

Abdaron. Ara ſi, que nos agrada
ta bona reſolució.

Tots. Anem donchs à la funció.
que ſerá la mes ſonada. *marxan*

Pilat. Ara volian, mudàs
lo titol, que eſtá en la Creu?
jo dich, que aqueſt Poble Hebreu
es cruel, y pertinàs:
ques feya Rey, volen diga,
y jo he eſcrit, que ſon Rey es:
ells farán tot lo demès,
ſens penſar, que men desdiga.

Vaſen Pilat. Ixen Annàs, y Cayfàs.

Annás. Molt capritxòs es Pilat,
y encara arrogant murmura.

Cayfás. Ell ha tinguda ventura,
que jo no li he demanat.

Ann. Diu, que lo que ha eſcrit ha eſcrit;
que es disbarat ſingular.

Cayfás. Pues que mor, deixemlo eſtar,
ja ſabem, que es Rey fingit.

Annás. Ab tot nos estarà mal,
que hajam mort à nostre Rey.
Cayfás. No l'ha mort, sino la lley,
promulgada en Tribunal.
Annás. Com ell acabia la vida,
aixo nos importa poch.
Cayfás. Pues, que la gent dona lloch,
de asi veurèm la partida.
Annás. Desde aqui, de son valor,
passarèm los dos revista.
Cayfás. Serà per mi la tal vista,
lo entreteniment millor.

Pican dintre ab martell, y los de fora fan, com si ho mirassen.

Annás. Ara li han clavat un bras,
y lo altra tiran ab corda. *pican*
Cayfás. Si ell de esta no sen recorda,
digan, que no som Cayfás. *pican.*
Annás. Ara li clavan los peus
O! que congoixòs està!
Cayfás. A veurer, si ara dirà,
que es ell lo Rey dels Hebrèus.
Annás. Pera posarlo al forat,
han alçat la Creu en alt.
Cayfás. Com ha donat tant gran salt,
tot lo hauràn desconjuntat.
Annás. Pera ferli companyia,
alçan los lladres tambè.
Cayfás. De cerca, veurèm mes be
son esfors, y valentia.
Annás. Sa Mare arriba plorosa,
y ab la Creu ja està abraçada.
Cayfás. Es Mare, y està angustiada,
mirant sa mort afrontosa.

Annás, y Cayfás se retiran à la part dreta del Calvari. Se tira la cortina, se apareix Christo clavat en la Creu, ab los dos lladres al costat. N. Sra. estarà abraçada ab la Creu de Christo, y las tres Marias, y S Joan als dos costats de N. Sra. Los Soldats, y Sayòns à la part esquerra del Calvari.

N. Sra. O amat fill de mas entranyas!
si en algun temps foreu Vos,
mon refrigeri, descans,
y alegra consolaciò:
Ara, fill meu, las feridas,
ques miran en vostre Cos;
son espasas, que cruels
atravessan lo meu cor.
Què se es fet, fill aquell temps,
en que ab acordes cançons
en Bethlem vos saludaren
Celestials Angelichs Cors?
A las horas oferiren
à Vos los Reys, y Pastors,
aquestos ricas ofertas,
y aquells mirrha, encens, y or.
N ara, fill, en recompensa,
oferiu á tot lo mon
vostra persona mateixa,
angustias, penas, y dolors.
A vostras orellas sonan,
no ja aquell motet tant dols,
sino paraulas blasfemas,
injurias, burlas, y afronts.
Ea, fill amat, perque
estant tant cerca à la mort,
nom dieu una paraula,
quem servesquia de consol?
Ay de mi! com quedarè
jo, sens fill, y sens espòs?
De aqui esperarè jo lo alivio
en mas penas, y afliccions.
Christo. Vos dona, preneu per fill
à Joan vostre nebot:
Vos Joan, preneu per Mare
á ella, que ho es de tots.
S. Joan. Ditxòs jo, Mare, que puch
invocarvos ab tal nom!
sempre vos he de servir,
y acompanyarvos en tot.
Y ara, Mare mia, ja
aconsolauvos un poch.

pues que mor lo Vostre fill,
per remey de tot lo mon.
Christo. Sitio.
Sayò 2. Beute lo suor.
que per refrescarte be,
fa un ayre de allò famòs.
N. Sra. Ay afligida de mi!
que es lo que jo sento, y veig?
que lo Criador del mon
ara suspira de set?
Com de cosa tant estranya
no os admirau, terra, y Cel?
Com no rompeu vostres pits,
per donarli algun refresch?
Aquell, que rega la terra
ab cristallinas corrents;
tant necessitat està,
que penosa set pateix?
O fill amat del meu cor!
si ara aquella llet tingues,
ab que vostra hermosa boca,
refrescava en algun temps.
M. Mag. O Senyor Deu, y mon Mestre!
que sent vostre lo Univers,
esteu ab tanta pobreza,
que per aygua suspireu?
Que se es fet lo regositjo
de Casa del Farizeu,
quant de fragrancia la umplireu,
y de aromatichs encens?
Sols ara puch oferirvos,
ja que os miro tant sedent,
los vius cristalls, que destillan
en llagrimas los ulls meus.
Lo Soldat primer dona beurer à Christo ab una esponja posada en una canya.
Soldat 1. Pues estàs en eixa taula
assentat tant reverent,
ab esta taça de esponja,
beu Jesus de Nazareth.
Sayò 1. Aqueixa si que es beguda!
á fee que te regalam be,
perque pugas predicar
de aqueix Pulpit als Hebreus.
No la refuses, Rey nostre,
que es regalada; beu, beu;
pues trobarás pochs Ostals
per lo cami, que ara emprens.
Mira, que es cosa molt rica
lo licor, que te oferesch,
pues es resoli mesclat
ab un vi de allo primer.
Sayò 2. Ell no ha fet sino gustarlo,
y luego es estat complert.
Sayò 1. Es persona de bon fetge.
Sayò 2. Ab molt poch queda content.
Christo. A Vos Pare Celestial,
suplico, que perdoneu
à tots aquells, pues sol no saben
lo que fan, y lo que han fet.
Annás. Si á molts altres has salvat,
com not salves tu mateix?
y com si ets fill de Deu viu,
no baixas de aqueixa Creu?
Soldat 1. Salvaunos per vida vostra,
si sou Vos, Rey dels Hebreus.
Mal lladre. Si tu ets Christo, com dius,
y pots tot lo que pretens,
com à tu mateix not salvas,
y à nosaltres dos tambe.
Bon llad. Segons lo mal, que has parlat,
Gestas, tu no tems à Deu.
Si nosaltres dos patim,
es per lo mal, que havem fet:
Pero aquest pateix sens culpa,
y pues sens culpa pateix;
y coneixem sa innocencia,
està mal, quel blasfamem.
Sold. 1. Com va, destruidor del Temple,
tu, que ab tres dias no mes,
vols tornar á edificarlo?
gran Mestre de Casas ets!
Sold. 2. Com de aqueix Creu no baixas
si ets Rey tant plenipotent?

que si ho fas, per vida mia,
en tas hazanyas creurèm.
Bon lla. Confesso, Senyor, que sou
mon Deu, y Rey sempitern.
Quant serèu en vostre Regne,
prechvos, de mi os recordeu.
Christo. Dimas, jot' dono paraula
de què avuy los dos serèm
tots junts en lo Paradis.
Bon lla. Senyor, la paraula os prench.
Sol. 1. Ola, apar, que es Rey de veras,
pues comença à fer merces;
femli, pues tres reverencias,
y digamli: Salve Rey.
Tots junts li fan tres cortesias, dient:
Salve Rey. Salve Rey. Salve Rey.
Sol. 2. Ab un Cetro á cada ma
á fee, que gobernas be,
en aqueix elevat Throno,
mir[illegible] de tota la gent.
Sayó 1. Ab la corona tant rica
Rey ets, y vas de passeig,
pero portas poca roba,
y aixi vas un poch llauger.
Sayò 2. Quit' vejia ab tantas feridas,
y lo Cos de sanch cubert,
aurá de dir per lo menos,
que ets Rey de aquells mes valents.
Sol. 1. La set li serà tornada,
que jo ab la boca ho conech,
que solia ser hermosa,
y ara molt negra la veig.
Torneume á donar la canya, (zareth
anem, segona vegada beu Jesus de Na-
Torna aplicar la esponja à la boca de Christo, lo qual rebusa.
Sol. 2. Diu, que non vol, que està mal,
que began massa los Reys.
Anás. Pues te picas de Profeta,
com no baixes foch del Cel?
Tu serás un pobre Diable
despues, que auràs fet, y fet.

Lo Soldat 1. cull la vestidura de Christo, y la vol partir, sobre lo qual tenen pendencias, y lo Centuriò ho apacigua.
Sold. 1. Quatre troços ne farè,
y despues la partirèm.
Sold. 2. Mes valdrà que la juguem.
Sol. 3. Aixo à mi, no me està be.
Centuriò. Cesse, Soldats la pendencia.
Jo vull concertar las paus:
podrèula jugar á daus.
Sol. 1. No es mala aqueixa advertencia.
Sol. 2. No convè, que la rompam;
esteneula Vos en terra.
Estenen la tunica en terra.
Sol. 3. Bona serà per la Guerra.
Sol 1. A quantas sorts la jugám?
Sol. 2. A la primera. Tiràu.
Sol. 1. Sis y as. Bon punt à fè!
Sol. 2. Senas. Jo la guanyarè.
Sol. 3. Doblons.
Centuriò. Es vostra: plegau.
Vos haveu tingut ventura.
Sol. 3. Bon Sastre la fabricá,
La te en las mans, y la mira.
pues en tota ella no hi ha
pedas, vora, ni costura.
Sol. 1. Tornaume los daus á mi.
Sol. 2. Aqui l's he llançats en terra,
malehits ells, y la Guerra,
y jo quant los coneguì.
Sol. 1. Tant com puch los he tirats:
lo diable, que sels ne port. *Los tira*
Sol. 2. O! si agues antes mort
lo traydor, quels ha portats.
Sol. 1. La tunica es la quem dol.
Sol. 3. Jo la estimo en un Perù;
perque no la robia algù,
farè no la veja el Sol.
Sol. 1. Apar, que ell te vol servir,
pues ja pert son resplandor.
Sol. 2. No me agrada tal rumor.
Se fa rumor dintre.

Sol. 3. Jom determino á fugir.

Se farà, q lo Calvari se cubria de broma.

Annàs. Las estrellas ixen ara
entre broma molt obscura.

Cayfás. Escapar serà ventura
de una confusiò tant rara.

Christo. Deu meu, nom desampareu;
y pues tot està acabat,
en vostras mans, Pare amat
entrego mon Esperit.

Inclina Christo lo cap, y espira, y se fa dintre lo rumor possible.

Annás. O, que terrible alborot,
se ha mogut al espirar!

Cayfás. La terra nos vol tragar
en aquest gran terremot.

Annàs. En la montanya no hi ha
ja persona gran, ni xica.

Cayfás. Del mon la fabrica rica
apar, que se acaba ja.

Annás. Escapem à la Ciutat,
pues se obran las sepulturas.

Cayfàs. De esta mort mil desventuras
he sempre profetizat.

Vanse Cayfàs, y se obran tres sepulturas, è ixen tres difunts.

Abraham. Senyor, pues, per ma ventura
Vos la vida haveu donada,
vos deixo desocupada
aquesta ma sepultura. *vasen.*

Moysès. Jo la mia os oferesch:
sia per Vos, Senyor;
honraume ab aquest favor,
encara que no ho meresch. *vasen.*

Noè. La mia, encara que vella,
à vostre servey està;
la qual se renovarà,
si es que os enterreu en ella. *vasen*

Cen. No son morts los lladres ab lo ques (veu
perque encara fan algun suspir
mes per ferlos prest morir,
las cuixas los trencarèu.

Ix Longinos ab una llança à la mà.

Sol. 1. Anem Longinos; aqui
sacudiuli la llançada.

Longinos. Ja la tinch enarbolada.
Es aquest, que toco?

Sol. 1. Si. Aqueix es, pagauli fort.

Li dona la llançada, y cobra la vista.

Longi. Crech, que he cobrada la vista!

N. Sra. Què es lo que miro? ay trista!
tal crueltat ab un mort?

Longinos. Senyor, à tan gran favor
de ser agrahit no cesso,
y aixi desde ara os confesso
per mon Deu, y Redemptor.
Per Vos tinch ja recobrada
la vista de Anima, y Cos;
logrant feliz, y ditxòs
una mercè duplicada.
Ay de mi! que antes no agues
jo conegut à mon Deu!
En fi, Senyor, ja veyeu,
quem pesa avervos ofes. *vasen*

Terremoto, y los Soldats se espantan.

Sol. 1. Aqui tot sol que estiga,
fugir vull del alborot.

Sol. 2. Jo tambe, quel terremot,
causa en mi una gran fatiga.

Sol. 3. Pues, que fem, si hem de mar?
prenem luego nostra via.

Annás: Ja que no vol companyia,
deixemlo en la Creu estar.

Sen van tots, y se quede sol Centuriò.

Centur. La gran commoció, que s'e veu
de prodigis, y senyals,
son tots indicis reals,
de que era aquest fill de Deu.

Se agenolla devant de la Creu.

Y Vos, Senyor, y Deu meu,
usau ab mi de pietat;
pues si jo desatinat,
en vostra mort consentí,

ja de tot cor (ay de mi!)
me pesa de tal maldat. *sen va*

N. Sra. Eixa si, que son Senyor,
finezas ben realçadas,
pues à força de llançadas
à tots mostrau vostre cor.
Del nou Adam adormit,
y del seu costat romput
ara es eixida la Iglesia,
Esposa tant de son gust.
Ja brotan los Sagraments
de milaglosas virtuts,
perque aqueix arbre diví,
fins en la mort dona fruit.
Aqueixa cruel llançada,
que ha obert vostre cor difunt,
per mon cor viu, ha deixat
sentir son dolor agut.
Mes ay, ay de mi! (sentir!
pues nom moro, es molt poch lo meu
Ay de mi! que farè trista?
com infeliz viurer puch,
mirant del tot eclipsada
de mos ulls, la clara llum!
Fins lo inanimat tambe
fa son sentiment avuy,
y á son modo lo insensible,
paga al llanto son tribut.
Lo Sol, president del dia
se ha vestit de manto obscur,
per celebrar las exequias
al millor Sol ja difunt.
Y en fi, tots los Elements,
y tot lo Univers conjunt
tot se mira sumergit
en cahos trist, y confus.
Mes, ay! ay de mi! (sentir.
pues nom moro, es poch lo meu
O fill meu! que Poble ingrat
es aquest vostre, y tant dur!
pues plorant tot lo insensible,
sols ell está ab ulls aixuts.
Pero ja que estos no ploran,
ingrats, y desconeguts;
plorau Angels, Serafins,
plorau Celestials virtuts;
plorau Cortesans ditxosos
del alt Impireo, y tots junts
acompanyaume en las llagrimas,
que abundants, llançan mos ulls.
Mes, ay, ay de mi!
que la pena nom deixa proseguir.

S. Joan. Senyora, si á mon amor
alguna atenciò debeu,
vos suplico, moderеu
la pena, llanto, y dolor.

MariaSal. No estigau tant angustiada:
preneu, Senyora, conort;
no sia, que ab vostra mort,
tingam pena duplicada.

Mar. Jac. O naturaleza humana!
lo que has à ton Deu costat!
pues per tu se ha subjectat
à mort cruel, è inhumana.

Magdalena. Abraçarme vull, Senyor,
ab aqueix tronch sacrosant,
Cathedra, en que estau dictant
las millors lliçons de amor.
De mon dolor en lo mar
naufrega mon cor adust,
y aixi abraçantme ab est fust,
vull del naufragi escapar.
Mes ay de mi! que en presagi
de ma dolorosa mort,
quant pensava encontrar port,
he encontrat ab lo naufragi:
Perque com puch (ay dolor!)
deixar assi de espirar,
vehent, que no puch compensar
tantas finezas de amor?
Aqueixa boca, ab que tant
vostre cor amor exala,
es divisa, ab que feu gala
de ser verdader amant.

y per ferho mes cabal
ab finezas desusadas,
mostrau las mans traspassadas
en senyal de lliberal.
Mes ay! que ja en pena tanta,
y en tant llastimòs rigor,
me fa callar mon dolor
ab un fort nu en la garganta.

S. Joan. Y ara perque Maria
no moria à mans del rigor,
parenthesis de son plor
lo fi de aquest acte sia.

ACTE TERCER, QUE CONTè LO DEVALLAMENT DE LA Creu, y enterro de Christo Nre. Senyor.

Ixen Joseph Abarimathia, y Nicodemus de barbas.

Nicodem. Que os ha aparegut Senyor,
de la mort dura, y cruel,
que han donat ab gran rigor
à Jesus, lo Poble infiel,
sentli èll tant benefactor.

Joseph. Ja he vista la crueltat,
del inhumá Poble Hebreu,
que es Poble de iniquitat;
y ara me sabria greu,
si no hi haguès repugnat.

Nicod. Senyor, à Pilat anem,
y alcançada la llicencia
de la Creu lo baixarèm,
y quant fassa resistencia,
per aixo no ho deixarèm.
Ell sens dubte era home, y Deu,
que ab prodigis ho ha mostrat,
quant ha espirat en la Creu.
Y en fi, jo crech, que Pilat
no impedirà lo intent meu.

Josep. Pera mi serà ventura,
pues he sentida sa mort.
Una nova sepultura,
li darè dintre mon Hort,
que es tancada, y ben segura.

Nicod. Anem, que sa Mare plora,
y aixis se consolara.

Josep. Será fet antes de una hora.

Nicod. Jo se, que ho estimará,
perque es honrada Senyora.

Senvan, Ixen Pilat, y Maurici.

Pilat. Estich desassosegat,
que no se quem fas, ni dich,
de veurer lo que ha passat;
y tant fora de mi estich,
que farè algun disbarat.
Mil vegades repugnì
fer la Hebrea voluntat;
perque sempre judiquì,
que lo que ell ha tolerat
tornaria sobre mi.

Maurici. No pensava jo, Senyor,
que lo administrar justicia,
vos poguès causar dolor;
y mes quant de la malicia
sols foreu declarador:
Vista ja la informaciò
de lo que està processat;
y de tots la acusaciò,
de lo que aju condemnat,
vos sobra molta raho.

Pilat. Aixo, segons mon judici,
fora bo, sino sabes,
que aquest Poble, ple de vici,
presentava fals proces:
mes no fou aixi, Maurici;
perque jo be coneguì,
que era enveja venjadora;
y no obstant esto, cumplì
lo que aquella gent traydora,
y cruel volguè de mi.
Es veritat, que la temor
causà en mi esta cobardia,
pues tots ab confus rumor

diguerenme, no seria
amich del Emperador.
Y aixi ab thema pertinàs
aquesta alevosa gent
me obligà à que condemnàs
à Jesus, que era innocent,
deslliurant à Barrabàs.
Pero lo que en veritat
me dona à mi algun conort.
es, que si jo importunat
à Jesus he donat mort,
de ella estich net, y rentat.
Ix lo Escuder, y fent cortesia, diu:
Senyor, aqui ha un home vell
ab la barba venerada,
que demana algun consell.
Pilat. Passeu los dos á eix'a banda,
que sol vull veurerme ab ell.
Se apartan, è ix Joseph.
Joseph. A Vos, magnifich Senyor
suplico ab humilitat,
que mitigant lo rigor,
me doneu per gran favor
lo Cos del Crucificat.
Ademès, que es cosa igual
á vostre discret judici;
pues pareixeria mal,
que en la Pasqua principal,
estigues en lo suplici:
Pilat. Còm? es ja mort, per ventura?
hanli los ossos trencats?
Joseph. Senyor, si, als dos condemnats;
que à Jesus sa mort tant dura
de eix martiri lo ha escusat.
Pilat. Per informarme millor,
farè, que Centuriò vinga,
pues es de tot sabidor.
Joseph. Vos, com à prudent Senyor,
farèu lo que mes convinga.
Pilat. Vos, Escuder, al instant,
avisau à Centuriò,
que assi lo estich aguardant.
Escuder. Ell per la porta està entrant,
si no me equivoco jo.
Ix lo Centuriò sol, y fa cortesia.
Centuriò. Senyor, à vostra presencia
trist, y melancolich vinch;
y molt, que contarvos tinch,
si acàs me donau llicencia.
Pilat. Las novas, que Vos portau,
tant congoixòs, y confùs,
son de la mort de Jesus?
Centuriò. Si Senyor.
Pilat. Pues començau.
Centuriò. Quant se li ha notificada
la sentencia, fereu Vos,
ab humilitat profunda,
posant en terra los genolls
y elevant los ulls al Cel,
ha feta devota oració
á son Pare Celestial,
ab ansias vivas del cor,
y lo perdò demanantli
dels pecats de tot lo mon,
li ha oferta la sua vida,
penas, treballs, y dolors;
pera donar per los homens
perfeta satisfaciò.
Luego ha abraçada la Creu,
y adorantla ab molt amor,
li ha dit tants dolços requiebros,
que me ha enternit lo meu cor.
Y sens deixarlo acabar,
aquells inhumans Sayons
impacients li carregaren
la pesada Creu al coll.
Mes, com era imponderable,
y ell tant desangrat del Cos,
tant llagat de cap à peus,
tant llastimat dels açots,
tant adolorit de angustias,
tant afligit en son cor,
tant aflaquit de las forças,
tant fatigat de dolors,

molt frequent queya per terra,
y discorregueren tots,
que ans de arribar al Calvari
moriria; y per aixo,
y no per compassiò alguna
obligaren à Simon,
que ab Jesus portàs la Creu,
y encara los costà molt.
Anant de aqueixa manera
públicat per malfactor,
una dona compassiva
mirantlo tant llastimòs,
la cara li ha aixugada
ab sa toca, ò mocador.
quedant en lo drap impressa
ab horror, y admiraciò.
Aventlo encontrat sa Mare,
tal fou la pena dels dos,
que parlarse no pogueren,
mirarse, si, ab aficiò.
Arribats en lo Calvari
ab grans crits, y confusions,
hem trobat ja de las Creus
fets, y previnguts los clots.
Luego ab imperiosa veu,
hem fet apartar à tots,
que per ser tanta la gent,
era flach mon Esquadrò.
Posada la Creu en terra,
los mes, que inhumans Sayons
de Jesus la vestidura
han arrancada ab furor:
y com las llagas tenia
frescas dels cruels açots,
corrian torrents de sanch
de sas venas per mil llochs.
Luego li han donat à beurer
fel, y vinagre ab un got,
com se acostuma donar
à los sentenciats à mort.
Y com un anyell molt manso,
posat al degollador,

se estès sobre la Creu
sens parlar ni poch, ni molt.
Tots los Sayons à las horas,
com à devoradors llops,
lo han pres per las mans, y peus
pera clavarlo millor.
Ab un clau casi sens punta,
poch agut, pero no tort,
li han clavada la una mà;
y à mi me han clavat lo cor.
Y al veurerli clavar la altra,
perque no arribava al lloch
del forat de la barrina
lo han desconjuntat del tot.
Pera clavarli los peus,
li han donat tant cruels colps,
que era bastant lo mes minim,
pera deixarlo alli mort.
Luego, que es estat clavat,
ab un confus alborot
lo han alçat, peraque le vessen,
y han llançat la Creu al clot.
Encara, que jo volguès,
no podria dir lo molt
que lo han afligit ab penas,
ab vituperis, y afronts.
A Dimas, regonegut,
li ha concedit lo perdò,
y que avuy ab ell seria
en Paradis deliciòs.
Alli sa Mare, y Joan
lo acompanyavan ab plors,
y ell pera donarlos alivio
ha parlat axi á los dos:
Vos, dona, preneu per fill
à Joan vostre nebot;
Vos, Joan, preneu per Mare
á ella, que ho es de tots.
Aqui los plors de sa Mare,
las angustias, los dolors,
no podria referirlos,
pues innumerables son.

Mes, com plorar no debia
ab lo mes intens esfors,
mirant à ſon amat fill
en tranſit tant horroròs?
Pues aquell hermòs aſpecte,
que antes prendava á totom,
tant desfigurat eſtava,
que mirarlo feya dol.
Lo que allà en ſas profecias,
Iſayas diguè á tots,
que veuriam en la terra
à un home ple de dolors,
aſſaciat de mil oprobis,
y reputat per Lepròs.
ſe ha viſt al peu de la lletra,
en Jeſus, ſegons crech jo.
Eſtant, pues, tant afligit,
ab un ſuſpir doloròs,
ha dit, que tenia ſet,
(crech, que de incendi de amor)
Ab una canya, y eſponja,
que alli portava un Sayò,
li han donat fel, y vinagre
per aumentar ſon dolor.
Deſpues alçant un gran crit,
ha invocat triſt, y queixós
à ſon Pare Etern, dientli,
perque lo deixava ſol?
Com à echo de eſta veu,
(com be aureu advertit Vos)
ab un terremot la terra,
en continent li ha reſpoſt.
Las pedras unas ab altras
ſe partian ab grans colps,
moſtrant ſer mes ſenſitivas,
que los Hebreus ingrats cors.
Tenyida de ſanch la Lluna,
del tot eclipſat lo Sol,
ſe ha mirat en un inſtant
lo Univers veſtit de dol.
Y penſant, ques deſtruya
la maquina de aqueſt mon,
ab atropellada preſſa
ha fugit luego tothom.
Quedantme jo ab mos Soldats,
be, que ab eſpant, y temor,
he manat romprer las cuixas
als lladres, que no eran morts.
Y per provar, ſi Jeſus
ho era encara del tot,
Longinos ab una llança
ha traſpaſſat lo ſeu cor.
En lo punt, de ſanch, y aygua
li ha oberta una viva font,
que li ha tornada la viſta,
deixantnos paſmats á tots.
Jo à viſta de tals prodigis
confeſſo, invicto Pretor,
que Jeſus es fill de Deu,
y me peſa, que lo hajan mort.

Pilat. No ſe lo que mi puch fer,
Centurio, no ignorau Vos,
que molt tempe he reſiſtit
tant iniquas pretencions.
Ma muller en una carta
tambe me encarregá molt,
que no ſentenciàs à un home
tant innocent, juſt, y bo.
Diguerenme, que dirian,
que era jo al Ceſar Traydor;
y que ſobre ells, y ſos fills
la ſanch del Juſt ſempre fos.
Jo tement eſta amenaça,
per juſtificarme tot,
me rentì las mans, y luego
fiu la ſentencia de mort.
Ara no ſe, que mi faſſa.

Joseph. Lo que podeu fer, Senyor,
es donarme lo permis,
peraque enterre ſon Cos.

Pilat. Perque os deſitjo ſervir,
vos la dono de bon cor;
pero convè molt, que vajan
alguns Soldats dels millors.

à guardar la sepultura
sellada en mon propri nom.
Perque me han dit los antichs,
que tenen ara temor,
que lo roben sos Deixebles,
per enganyarnos à tots.
Pues diuen, que li han oìt
dir en alguna ocasiò,
que prest resuscitaria
triunfant, alegre, y gloriòs.
Centurio. Senyor, jo anirè à guardarlo,
pues gusta, ab dos Esquadrons.
Joseph. Y jo, pues tinch la llicencia,
no solament en mon hort
li donarè sepultura,
mes tambe en mon propi Cor.
Vansen tots, y tirantse la cortina, apareixerà lo Calvari, com estava antes.
S. Joan. Com puch jo viurer, Senyor,
contemplantvos en la Creu
mort á impulsos del rigor?
pero ja conech, Deu meu,
que aixo es efecte de amor.
Y no farè molt en dir,
que (mirant lo vostre amor)
si veyesseu convenir,
per remey del pecador
tornariau à morir.
Y Vos Mare, que serèu
mia, pues Jesus ho vol,
no aixi tant trista ploreu;
pues vostra tristeza, y dol
mil troços fa del cor meu.
N. Sra. Ay Joan, com puch estar,
sino trista, y afligida?
com puch sino suspirar,
sens poderme aconsolar,
mirant morta ja à ma vida?
S. Joan. En algun modo podrèu
ab mi tal falta suplir;
y aixi ja mes no ploreu,
pues sempre os he de servir.
com Vos mateixa veurèu.
Magd. Com està, mirau, amigas,
nostre Mestre, y Redemptor;
de sa Mare, las fatigas
mirau tambe, y lo dolor:
Ay amor! à lo que obligas!
S. Joan. Alçau vostres ulls, Senyora;
perque veig en lo camì,
que torna la gent traydora.
N. Sra. Que vingan en aquesta hora:
qui seràn? trista de mi!
S. Joan. Senyora, mostrau valor,
que no hi ha ningun perill:
pues no ve ningun Traydor,
sino dos homens, que amor
tenian à vostre fill.
Ixen Joseph, y Nicodemus ab escalas, tovallolas, martell, y estanallas. Y al eixir al Theatro, diuen.
Nicodemus. Lo plant, que Maria fa
à mi me romp las entranyas.
Joseph. Mirant la trista, que està,
es molt cert, que las romprá
à las mes duras montanyas.
Arriban al Calvari, y fent gran acato à Christo se agenollan.
Joseph. Adorante, Cos sagrat
de nostre gran Redemptor
tant escupit, y açotat,
y en eixa Creu maltractat,
per lo nostre gran amor.
Nicod. Senyor Rey Omnipotent,
ja os regoneixem per Deu:
gran es nostre atreviment,
pero tenim bon intent
en baixarvos de la Creu.
Ara se alçan, y van ahont es Nra. Sra. y li fan acato.
Joseph. Senyora un tant la amargura
podrèu ara sossegar;
pues nos porta la ventura

pera donar sepultura
los dos à vostre fill chàr.
Ja la llicencia tenim
alcançada de Pilat:
Lo que Vos sentiu, sentim,
y aixi à servirvos venim
en esta obra de pietat.
Ja sè, que no mereixem
tocar un tant sagrat Cos;
pero al mateix temps veyem,
que aquest amoros extrem
ha de agradar à ell, y à Vos.

Nra. Sra. Ell vos sabrà ben pagar
la caritat, que teniu
en volerlo desclavar;
y jo ab carinyo excessiu,
tal servey tinch de estimar.

Nicod. Senyora, antes que tornassen,
será be, que l[e] desclavem;
perque mort no l[e] maltractassen,
y la ventura n[o]s llevassen
estos de Jerusalem.

Nra. Sra. En haverlo desclavat,
Senyors, donaumel à mi.

Mar. Jac. Posau la escala al costat.

Magdalena. A devallar mon amat,
Joan, ajudau aqui.

Posan Joseph, y Nicodemus las escalas per las espatllas de la Creu, y antes de pujar, se agenollan, y diuen:

Joseph. Senyor, donaume valor
peraque puga tocarvos;
pues be sabeu Vos, Senyor,
que sols naix de mon amor
lo atrevirme à desclavarvos.

Nicod. Ajudaume, Senyor meu,
en aquesta conjuntura,
perque puga de la Creu
baixarvos, com mereixeu,
y donarvos sepultura.

Pujan los dos per las escalas: Joseph á la dreta de la Creu, y Nicodemus à la esquerra. S. Joan administrará las tovallas, y estanallas. Estant dalt donan alguns colps de martell, y fan las accions, que corresponen.

Joseph. Ja, Senyor, per major gloria,
mostrau coronat de espinas,
que ab eixas puntas divinas
heu alcançada victoria.

Nicod. O mirall, fi, y trasparent
tant dels Angels desitjat! *à la cara.*
O! com te veig ofuscat
per lo ingrat atreviment.

Joseph. O! ma soberana, que
estás per mi traspassada!
pues la vida me has donada,
donam la gloria tambe.

Nicod. Jo te adoro, ma Sagrada,
que ab riqueza celestial,
te ostentas mes lliberal
quant mes te mostras clavada.

Joseph. O! Deu meu, com ense[illegible]
que no sou amat fingit;
pues de eixa boca del pit
á tots lo cor amostrau!
Eixos Rubins excellents
en vostre Cos esmaltats
tots son fets, y fabricats
en la mola dels torments.

Nicod. Las estanallas, Joan,
donaume per desclavarlo

Joseph. Y per poder sustentarlo
las tovallas serviràn.

S. Joan dona las estovallas á Nicodemus y las tovallolas á Joseph, las quals posarán los dos en la Creu, pera sustentar à son temps lo Cos de Christo. Y S. Joan á correspondencia de las accions, dirá lo seguent:

S. Joan. Sollicit, y cuydadòs
vos dono las estanallas,
com, y tambe las tovallas,
que haveu demanat los dos.

Ab entranyas de pietat
vos encomano la pressa,
perque mon cor se interessa
en veurerlo desclavat:
O Cos sagrat! ja venir
podeu à aquestos mos braços,
que entre carinyosos llaços
ma vida espero rendir.

Nicod. Preneu esta part Maria,
dona una part de estovalla á la Magdalena, y la altra á S. Joan.
Vos Joan la altra preneu.

Magd. Baixau ja de aqueixa Creu,
Mestre de la anima mia.

S. Joan. Ja los dos tenim ben fort
no hi ha fino desclavar.

Joseph. Molt me costa de arrancar
van picant, y desclavant los braços.
aquest clau, que està tant tort.

Nicod. O! clau! Si antes de rigors,
ja ets ditxòs senyal de pau;
Adora Nicodemus lo clau.
y sent clau, seràs la clau
per obrir als pecadors.

Joseph. O! clau ja ple de dulçura!
jo te adoro, pues ditxòs
Arranca lo altre clau, y lo adora.
de fixar tant sagrat Cos
has lograda la ventura.

Ara desclavan los peus de Christo, y antes de desclavarlos los adoran.

Nicod. Adoramvos peus sagrats,
y os donàm tiernos abrços; *los*
pues estau tant llastimats (*abraça*
en pago de los sants passos,
que per tots haveu donats.

Musica. De la mes alta montanya
baixa lo millor Moyses,
y universal interes
dona al mon ab esta hazanya.

Aqui despues de haver desclavat los peus á Christo lo baixen de la Creu, y lo posan à la falda de N. Sra. que està assentada al peu de la Creu; y antes de donarli, diu Joseph.

Joseph. Preneu, Senyora, confort;
pues despues de tal tormenta,
ja vostre amat fill intenta
pendrer en Vos segur port.

N. Sra. O! fill amat del meu cor,
digau, que se es fet lo temps,
en que erau lo meu alivio,
y de mon Espos Joseph.
O! que diferents abraços
ara vos dono, fill meu, *lo abraça*
que quant la llet vos donava
de mos pits allà en Bethlem!
Tot lo quem profetitzá
Simeon, aquell bon Vell,
ara en estas mas angustias
sens dubte se veu cumplert.
Tant llastimòs espectaculo,
tantas penas, tants torments,
pera traspassar mon cor
son tots espasas cruels.
Que Corona tant preciosa
portau avuy, lo meu Rey!
O! que rica prenda os dona
aquest ingrat Poble Hebreu!
Los fils, que eran de or molt fi,
de aqueixos vostres cabells,
ja per apretar mon cor
se han tornat negras cordells.
Aqueixos ulls, que antes eran
dos Sols clars, y resplandents;
ja per major pena mia
obscurs, y eclipsats los veig.
Aqueix rostro, que antes era
per lo encarnat, un roser,
tant desfigurat està,
que lliri blanch apareix.
Si antes aqueixos dos llavis
eran desfullats clavells,
ja

ja son moradas violas
à impulsos dels grans torments.
O! com nos significau,
fill meu, que sou amich fiel;
pues à tots, sens excepciò,
ensenyau lo pit ubert.
Aqueixas mans traspassadas
à impulsos dels claus cruels,
vos publican lliberal,
y dadivòs en extrem:
sent Vos Senyor absolut,
y Rey de tot lo Univers,
ara vos miro tant pobre,
que estau tot nu, y descubert.
Vos mateix la sepultura
donareu al gran Moyses;
y ara, fill vos farà falta,
que tant la haveu menester.

Joseph. No farà, Senyora mia,
com Vos mateixa veurèu:
donaunos Vos la llicencia,
y luego lo enterrarêm.
Una Sepultura tinch
ja previnguda per ell,
dintra de mon Hort tancada,
la qual es nova, y decent.
Tambe aqui està Nicodemus,
mogut del intent mateix,
y pera ungir á vostre fill
porta aromatichs unguents.
Pera preservar son Cos,
tot esto no es menester;
pero esta es costum antigua,
y usada entre los Hebreus.
Y com visquè nostre Mestre
à la lley sempre sotmès,
en la mort, tambe voldrà
observar aquesta Lley.
Pera amortallarlo, aqui
portàm un llançol tambè,
lo qual es molt blanch, y prim,
pero no com ell mereix.
Y pues, que per est efecto
ja Nicodemus lo estem, *lo esten en terra*
ab vostre permis, Señora,
jo per los peus lo pendrè.

N. Sra. Joseph, aguardau un poch,
tanta pressa no os doneu;
pues (ay de mi!) sens mirarlo
jo bastant temps estarè.
Ay, fill meu! que farè trista?
que entre penosos extrems,
sino os veig, perdrè la vida,
y si os veig, es lo mateix?

Nicod. Advertiu, Senyora mia,
que convè, que lo enterrem
luego, y sens tardança alguna,
perque no podrèm despues;
pues la Lley en los dissabtes
fer enterros prohibeix.

Nra. Sra. Ay de mi! aqui lo teniu,
ja que esto per fi ha de ser.

Amortallan lo Cos de Christo.

Magd. O Mestre meu! per lo enterro
pendrervos vull de eixos peus,
que jo ab llagrimas rentì,
y aixuguì ab estos cabells.

Nra. Sra. Aguardàu, no de sa cara
en est instant me priveu;
que vull tornar à adorarla,
per ultim despediment.

Adora la cara de Christo, y diu;

Ay de mi! que en nit obscura
passarè ma vida, pues
lo Sol, que me illuminava
ja ha passat tot lo Ponent.

Joseph. Nons detingàm mes, Senyora;
pues convè, que despatxem,
perque temo molt, que tornen
aquells inhumans Jueus,
y per desfogar sa rabia
vingan ab algun pretext
à portar est sagrat Cos.
dintre de Jerusalem. *N. Sra.*

N. Sra. Ay desditxada de mi!
tòt podria ser, Joseph,
pues no s^e pot esperar menos,
de una tant ingrata gent.
Nicod. Juan, y Joseph, los dos
per mitg del Cos lo pendrèu;
y per mi reservo el cap,
lo qual llamentant pendrè.
M. Magd. A mi, com queda ja dit,
de dret me toçan los peus.
Maria Jac. Nosaltres dos á Maria
plorant acompanyarèm.
N. Sra. Veniu Angels Celestials,
veniu, veniu, y veurèu,
com se enclourá en un sepulchre
qui no cap en terra, y Cel.
Ixen 4. Angels 2. per cada part ab atxas encesas, acompanyant lo enterro de Christo, y al eixir, diràn per son orde:
Angel 1. De la alta esfera he baixat
per precepte superior,
à acompanyar ab mon plor
aquest enterro sagrat.
Angel 2. Del mateix lloch eminent
baixa la obediencia mia,
á acompanyar à Maria,
en sa pena, y sentiment.
Angel 3. Jo tambe à la fina lley
de Vassallatge obsequios,
vinch á acompañar al Cos
de mon Gran Monarca, y Rey.
Angel 4. Y jo, que en son naixament
la gloria li vaig cantar,
vinch ara trist à mudar
en suspirs lo dols concent.
Musica. No ploreu la tragedia,
llastimas no ploreu;
que tremolant banderas
prest sen pujarà al Cel.
no, no ploreu,
que del Sepulcre serà lo temps breu.

Los 4. Angels prenen los trofeos de la Passió. Lo 1. pren la Corona, lo 2. los açots, lo tercer los claus, y y lo 4. la purpura, y canya. Se conclourà lo enterro, y en ser à mitg del Tablado, diràn los Angels lo seguent:
Angel 1. De esta corona el rigor,
en pago dels beneficis,
lo home ingrat, dona ab sos vicis
à son Deu, y Redemptor.
Angel 3. De la cadena de esclaus
Deu al home ha llibertat,
y ell ingrat li ha fabricat
de esta cadena estos claus.
Angel 2. O! home cruel, è ingrat!
mira be en est instrument
lo estrago gran, y sangrent,
que à ton Senyor has causat.
Angel 4. O humilitat estranya!
que sent Deu, Rey infinit,
volgues ser tant escarnit
ab esta purpura, y canya.
Arriban en la Sepultura, y enterran á Christo, estant tots agenollats.
Musica. Descançau en ell Senyor,
descansau Deu infinit,
gosauvos en aquest llit,
dormiu Pare, y Redemptor.
Joseph. Salve Sepulcre ditxòs,
prospero, y afortunat,
pues que la ditxa has lograt
de enclourer al millor cos.
Nicode. Salve riquisim Sacrari,
del Cos de nostre Senyor
tu tens lo major thresor
en tant opulent erari.
S. Joan. Salve Arca magestuosa;
pues tu sola esta vegada
del nou Moyses tens guardada
la vara mes prodigiosa.
M. Sal. Salve preciosa Archimesa

del diamant de mes primor,
que en brillantèz, y valor
excedeix tota riqueza.

Mar. Jac. Salve hermós Cel, y elevat;
que Cel pot dirse molt be,
lloch, que en si mateix contè,
tota una Divinitat.

Magd. Salve clot afavorit:
tu, que ab modo tant plausible
comprens al incomprensible,
y enclous al que es infinit.

N. Sra. Salve pedra, que vuy guañas
los millors auges de honor;
pues enclous aquell Senyor,
que han portat estas entranyas.

Angel 1. Salve Conxa primorosa,
de belleza peregrina,
que tens la perla mes fina,
dintre de ton centro enclosa.

Angel 2. Salve deposit Sagrat
de la joya mes preciosa.
Salve morada ditxosa
del Rey mes sobreexaltat.

Angel 3. Salve Territori fort,
ahont nostre Rey ostenta,
que despues de tal tormenta,
pren en tu molt segur port.

Angel 4. Salve Theatro de Gloria,
desde ahont ab muda veu
publica nostre gran Deu,
contra la mort la victoria.

Ara se alçan tots.

Joseph. Senyora, pues ja està closa
la sepultura, ahont reposa
vostre fill, y nostre Deu,
anem á adorar la Creu.

N. S. Deixaume besar la llosa. *la adora.*
Ay de mi! com puch partir
deixant ja morta ma vida?
com podrè sino morir
en aquesta despedida,
que nó la puch mes sufrir?
No resteu aqui Senyor,
que no consent ma amargura,
ni permet lo meu amor,
que tingau Vos Sepultura,
sino es dintre de mon cor.

Vasen tots. Ix Centurio, y Soldats

Centurio. Ja, valerosos Soldats,
vos dire lo que volia;
y es, que, pues estau armats,
al Hort de Abarimathia,
conve no anar descuydats;
guardarèm la Sepultura.
de Jesus de Nazareth.

Tambò. A mi me tremola lo cor,
ò que locura intentada,
per tocar la retirada
serà bastant poch rumor.

Sold. 1. Temo alguna desventura.
Jam sembla, que sento fret,
en pensar en sa figura.

Sold. 2. La cara tant congoixosa
feya posat en la Creu,
que era una cosa espantosa.

Centur. Jo crech, que ell es fill de Deu,
segons sa mort prodigiosa.

Sol. 3. Deu vulla, quel terremot
no tornia, com al mitg dia.

Sol. 1. Si ho sabes men tornaria,
que temo molt lo alborot.

Sold. 2. Si acàs ixen los Difunts,
pregunto jo, què farèm?

Sol. 3. Allá nos concertarèm:
tornemnosne tots junts,
y descanzats, dormirèm.

Sold. 1. Per cert, que es bella locura
voler fer guardar un mort,
dintre de una sepultura.

Centur. Anem, quel Soldat que es fort
qualsevol cosa aventura.

Vausen, y conclou la Passiò.

REPRESENTACIÒ DE LA TRIUNFANT RESURRECCIÒ DE Chriſto Senyor Noſtre. Interlocutors.

Chriſto. St. Pere.	*Cleofás. Nathanaèl. 4. Angels.*	*Maria Salomè.*	*Abdarón.*
S. Joan.	*Maria Santiſſima*	*Maria Jacobè.*	*6. Soldats.*
S. Thomás.	*Magdalena.*	*Centurió. Cayfás.*	*Tambòr. Roboan.*
Los demès Apoſt.		*Annàs. Benjamì.*	*Muſica.*

IxCenturiò ab lo Sold. primer per la part dreta delTeatro, y poſats al mitg, diu:

Sold. 1. Pues que logro la ocaſiò
ohiu de un Soldat las veus,
que poſtrat à voſtres peus,
ſe queixa ab molta rahò.
Que Provincias, que Nacions,
que Montanyes tant terribles,
que perills, y que impoſsibles,
que maranyas, que invenciòns:
que empreſa may intentada,
que guerra de mes ardor
no ha ſufrit lo meu valor
no ha provat la mia eſpaſa?
y tot eſto ab tals çoçobras,
que perque nom ſia mengua,
jo no ho remeto à la llengua,
ſino tant ſols à las obras;
y apres de tantas hazanyas,
ha volgut ma infeliz sòrt,
vinguès à guardar un mort
en eſtas terras eſtranyas.
Per lo que de aixo picàt
mon animo, y pundonòr,
vos demano, mon Senyor,
Centuriò noble, esforçat,
quem vulgau donar llicencia
per tornarmen á ma terra,
que vull renunciar la Guerra,
y tota ſa contingencia;
allí per ſi retirát
deſcans donarè á mos dias
y à totas mas valentias
com á Soldat reformat.

Centurio. Me deixas molt admirat
ab ta reſoluciò eſtranya,
pues deſpues que en la Campaña
ton valor has demoſtrat,
vols ara tant imprudent
deixar lo noble exercici
de la guerra, y ſon ofici,
com ſi no foſſes valent.
Retracta aqueixa intenciò,
not determinias encara,
veurèm eſt ball en que para,
y pendrèm reſoluciò.

Se obra la cortina en que eſtà lo Sepulcre ab los Soldats, que eſtaràn fent guarda, y diu Centurio:

Ola Soldats esforçats
reſuſcita eix mort encara?

Sold. 2. Seria, coſa molt rara,
lo creurer tals disbarats.

Sold. 3. Si fos Deu, com publicava,
ja hauria reſuſcitat,
pero ell molt ben eſtirat
ſe eſtà del modo que eſtava.

Sol. 4. Quin perill ſen ha paſſat:
Jo may he cregut tal coſa.

Sol. 5 A fee quel pes de la lloſa
prou lo te ben aplacat.

Sol. 6. Greu me ſab de perdrer temps,
y de canſarnos en va.

Sol. 5. Avuy ja tres dias ha,
que eſtàm en eſtos extrems.

Sol. 1. Jo eſtava reſolt del tot
de anarmen à Caſa mia,
perque gran temor tenia,
de algun altre terremot.

Comenza lo terremot.

Pero ay de mi! que comença
y à terra postrat me llança!

Cau á terra.

Sol. 4. Què es esto? lo mon se acaba!
Tambor. Mes ay desditxat de mi!
que lo que ha passat aqui
mon temor sempre esperava.

Cauen tots en terra ohint lo Terremot, è ix Christo del Sepulcre, y entretant canta la Musica.

Musica. De la mort vuy triumfa
la millor vida,
y morint, la mort queda
ja destruida.
En hora bona:
tal Redemptor disfrutias
culpa ditxosa.

Apareix un Angel en lo Sepulcre, lo besa, y trayentne la llosa, diu:

Ang. 1. Sepulcre feliz, y hermòs,
que has lograt ser conxa fina,
ahont la perla mes divina
de aquell Sacratissim Cos
fonch enclosa, deixa, que
jot' bese una, y mil vegadas;
y permetme, pues me agradas;
goze de assiento mon be. *se assenta*

Se alça lo Centurio.

Centurio. Que terremot may ohit!
que pasmo! que admiraciò!
que horrible perturbaciò!
ques lo que ha succehit?
Alçauvos, ò forts Soldats *se alçan*
y anem á Jerusalèm *tots.*
y als Farizeus contarèm
tot lo que nos ha passat.

Sold. 1. Sem desmaya à mi lo cor.
Sold. 2. Y à mi lo aliento sem postra.
Sold. 3. Tot aixo fou culpa nostra.
Sold. 4. Pot haver major horror?
Sold. 5. Jo casi so mort de espant
tots los membres me tremolan,
los cabells se me anarbolan,
y sem van enerissant.
Sold. 6. Amim' falta lo esperit,
ni casi puch caminar,
sembla que me ha de acabar.
Sol. 5. Ay que estich adolorit!
que pena, y susto es aquest!
Sol. 6. Que horror! que melancolia!
Sol. 5. Que temor! que covardia!
Cent. Amichs aixo ja està llest,
marxem tots à la Ciutat
à dir lo quens ha passat.

Sen van tots los Soldats espantats; luego ixen las tres Marias, portant Magdalena lo vas dels unguents, y encaminantse al Sepulcre, diu:

Magd. Estos unguents he comprat
per ungir lo preciós Cos
de mon Celestial Espòs,
que en est Hort es sepultat.
M. Ja. Desde que mon Mestre ha mort
sent mon cor tanta impaciencia,
que fins gozia sa presencia
jo no tindrè algun conort.
M. Sal. Anem, pues, sens mes tardar
los passos aprassurem,
pues que per molt cert sabem,
que alcança aquell que nos' cança
M. Ja. Jo sols reparo una cosa,
que no tenia pensada:
quí, essent ella tant pesada,
nos apartarà la llosa?
Mag. Aixo, Amigas, poch hi fa,
que entre tres be la alçarèm.
Però, que es lo que veem?
Ja la llosa alçada està.
Ay pobre de mi cuytada,
que à mon Mestre me han robat!
en cas tant desesperat,

què farè jo desditxada!
mon be, y de tots los mortals,
ab qui jo me queixarè?
ab qui me aconsolarè?
y á qui contarè mos mals.

Se apareixen tres Angels en los costats del Sepulcre, y diu:

Ang. 4. Dona de que ploras? digas
à qui buscas tant de grat?
à Jesus Crucificat?
pues sapias tu, y tas Amigas,
que aquell ja es resuscitat.

Ang. 1. No busqueu al qui está viu
aqui dintre entre los morts
veniu à veurer, veniu,
lo lloch, que ab documents forts
esta veritat vos diu.

Ang. 2. Aneu luego, y contarèu
à Pere, y sa companyia,
tot aço, que vist haveu,
y luego aqui tornarèu
[illegible] santa porfia.

Ang 3. Per esforçar vostra fé,
lo veurèu en Galilea,
segons lo que dit vos te,
en Betania, y en Judea,
y en molts altres llochs tambe.

Se aparta la Magdalena de las dos Marias. Ix Christo per la part en que es la Magdalena en forma de Hortalá; y fa la Magd. com qui nol veu.

Chsto. Si en un Hort lo home primer
quedà mort per lo pecat,
en un Hort resuscitat
millor Adam vinch à ser.

Lo veu la Magdalena, y si acerca.

Christo. Dona, de que estàs plorant?
què buscas en aquest Hort!

Magd. Ploro aqui ma trista sort,
que cruel me está matant.
Me han robat al Senyor meu,
y nó se ahont lo han posat:
si Vos vos le haveu portat,
suplichvos que mel' torneu.

Christo. Maria! *Se dona á coneixer.*

Magd. Mestre, y Senyor!
deixaume los peus besar.

Se postra la Magd. als peus de Christo.

Christo. Maria, nom' pots tocar
(y perdona aquest rigor)
perque encara no pugì
á mon Pare Celestial:
ja està reparat lo mal,
que es de ma vinguda l' fi.
Tant alegres novedats
participa als Germans teus,
que per temor dels Jueus
estan encara amagats:
Y que encara que partesch
à mon Pare, que aixi ho vol,
pera donarlos consòl,
à tornar jo me oferesch.

Desapareix Christo, y se juntan altra vegada las tres Marias.

Mag. Ay Germanas que alegria!
sento dintre de mon cor,
he vist mon Mestre, y Senyor,
he vist à la vida mia.

Apareix Christo à las tres Marias.

Christo. Escoltau las mias veus.
Deu vos salve, fillas mias.

Las 3. Ms. Señor tantas alegrias? *los hi* deixaunos besar los peus. *besan.*

Christo. Aneu luego ab brevedat,
y als Germans donant la idea
de tanta solemnitat,
los dirèu, que en Galilea
me veuràn resuscitat. *Se desapareix*

M. Sal. Anem, Magdalena, anem,
que nova tant celebrada,
es bè, que à tots la donem,
y ab ella sa Mare amada

fará de goig un extrem.

Ixen S. Pere, y S. Joan, y encontrantse ab las tres Marias, diu

S. Pere. Digaunos vostra alegría
Marias per vostre amor;
què noticias del Senyor
nos donau en aquest dia?

S. Joan. Ques lo que tens Magdalena?
quin succes aixi t' commou?
digam' lo que hi ha de nou;
que de goig te miro plena?

Magd. No es molt que mon cor ditxòs
se aja tant alborozat,
pues he vist resuscitat
à mon Mestre, y car Espos.

Mar. Sal. Ja las llums mes resplandents,
anunciant un triunfo gran,
tot lo mon umplint estan
de goigs los mes excelents.

Mar. Jac. Y puix que tota la estancia
del Orbe te los goigs seus
repetescan nostras veus
ab alegre consonancia.

Las 3. Ms. Quel Sol mes agraciat
repartint excessivas
Alleluyas festivas
ja ha resuscitat.

Sen van las tres Marias.

S. Pere. Ja haveu oìt, car Joan,
la noticia que aqui n's donan,
y encara que tant la abonan
jo no hi dono un credit gran.
y seria fluixedat
participarla á Maria,
junt ab sa fiel compañia,
si despues no es veritat.

S. Joan. Aixi tambe ho penso jo,
y perque del dubte iscam,
molt prop del Sepulcre estam,
anemhi sens dilaciò.

Se obra lo Cenaculo, y van entrant dintre S. Pere, y S. Joan, y entretant diu

S. Pere. O quant actiu es lo amor!
que eficàz es sa potencia!
que si es constant en la ausencia,
alcança quilat major.

Van à mirar lo Sepulcre, y diu:

S. Joan. Entrem ab amant ardor
à aquest Celestial retiro::

Ara trauen lo cap dins lo Sepulcre.

S. Pere. Pero òCels! que es lo que miro?
ja està fora lo Redemptor.

Van eixint del Cenaculo, y diu S. Joan:

S. Joan. O! que excessiva alegria
sento dintre de mon cor,
ahont vos veurà Senyor
lo afecte, y devociò mia?
concediume Deu piadòs
puig de la mort heu triunfat,
tinga la felizitat
de veurervos ja gloriòs.

S. Pere. O! Pasqua de mes [illegible]
que universal melodia!
Anem à dir á Maria,
que ha triunfat lo Redemptor.

Sen van los dos, y correntse la cortina del Cenaculo, ixen Centurio, y los Soldats, encaminantse àCasa deCayfás, aònt estaràn congregats los Farizeus.

Centurio. Molt gran confusiò tindràn
(segons penso) los Jueus,
Escribas, y Farizeus
quant esta nova oirán
ha de Casa! potse entrar?

Ix Roboan. Qui demana sa Merce,
que tant determinat ve?
Diga lo que m' vol manar.

Centurio. A vostre Senyor digau,
que aqui està lo Centurio
que ve à ferli relaciò;
y que entrarà, si li plau.

Entre

Entre dintre Roboan, y luego ixen los Farizeus; diu Annás:

Anás. Centurió, que hi ha de nou, que veniu tant assombrat?

Centurió. Una molt gran novedat à venir à Vos me mou.

Anás. Digaula, que ab atenció estam ja tots aqui.

Cent. Pues ab dos paraulas, ò tres penso contarvosla jo.
Cumplint vostre manament ab mon esquadrò esforçat lo Cos del Crucificat guardaba jo diligent:
quant ab una nova guerra se sentì un terremot fort, que de igual non' tinch recort; y tots cayguerem en terra.
Desde alli despavorits vejerem que ab llum hermosa se mostran transparent la llosa ab prodigis exquisits:
y luego aquell Cos isquè del Sepulcre entre arrebols mes resplandent que mil Sols del modo que dir no sè.
Sols sè dir que Jesu-Chrit ha resuscitat gloriòs:
no poseu en dubte Vos lo que aquestos ulls han vist.

Anás. Què farèm en lance tal?

Cayfás. Com remediarèm est mal? que si la gent aço creu, lo tindràn per fill de Deu, y vindrà à ser lo derrer pitjor mal que lo primer.

Abdaron. Entre tantas zalagardas, si mon dir es de servey, jo prou discorro un remey' y es que sobornem las Guardas, y en mitg de la polvoreda que ha aixecat tant gran succès, crech que l' medi millor es ofegarlo entre moneda.

Cayfás. Dius molt be, Senyor Soldats; en perills tant imminents posan los que son prudents los medis proporcionats.
Vosaltres en tot això evitarèu nostras menguas, si procuran vostras llenguas ajudar nostra intenciò.
Digau, que estant adormits Vosaltres, ab furt manyòs vos robaren aquell Cos los Deixebles atrevits.
Que si aqueix gust nos donau, agrahits ne quedarèm, y ademès de aixo farèm, que recompensa tingau.

Sol. 1. Per cert no hi haurà qui aboni eixa trama, que se urdeix; perque quin credit mereix un adormit testimoni?

Benjamì. No tingau de aixo temor; y feuho sens reparar.

Sold. 2. Aquesta gent vol comprar las mentidas à pes de or.

Sen van tots, y cobren la cortina. Ixen per la part dreta Cleofas, y Nathanael, y caminant, diu:

Cleofas. Cert me causa gran horror veurer à aquest Poble ingrat, com á Christo ha maltractat, essent son benefactor.

Nathanael. Jo no se com li fou dable usar ab ell tal fiereza, que fins la naturaleza la te per abominable.

Ix Christo vestit de Peregrì, y juntantse ab ells, los diu:

Chris-

Christo. Deu vos salve cars Germans,
Cleofas. Y à Vos tambe, nostre Amich.
Nath. Jo content lo mateix dich,
besantvos aqueixas mans.
Christo. Quina conversa teniu,
que estau ab tanta tristeza?
Cleofas. La pregunta apar rareza,
essent publich lo motiu.
De que tant tristos anem
be n'ᶜ tenim molta rahò,
havent vist la confusiò,
que ha patit Jerusalèm.
Chto. Jo v'ᶜs suplico quem' digau
lo que ha passat per allí.
Nath. Be s'ᶜ coneix sou Peregri,
pues Vos sol ho ignorau.
No sabeu Vos lo que ha fet
nostre Govern ab gran tort,
condemnant à cruel mort
à Jesus de Nazareth;
home Profeta, y tant just,
que evitant tots los litigis,
en paraulas, y prodigis
obrava tant, que era un gust?
Nosaltres la Redempciò
esperavam per son medi,
pero jan'ᶜs causa gran tedi
veurer tanta dilaciò.
Ja estàm en lo tercer dia,
y ho sentim ab gran extrem;
perque encara no veyem
cumplerta sa profecia.
Si be que unas certas donas,
que al Sepulcre han acudit,
à tots nos han aturdit
ab unas noticias bonas.
Hannos dit, que han encontrat
buit lo Sepulcre, y ubert,
y à uns Angels donant per cert,
à Jesus resuscitat.
Y nostre aturdiment creix,
quant alguns dels nostres juran,
y fernos creurer procuran,
que han vist tambe lo mateix.
Y nosaltres anam ara
fins à aqueix primer Castell,
per veurer posats en ell,
tot aquest cas en que para.
Christo. O necios, y tarts de cor
en creurer la veritat
de lo que han vaticinat
los Profetas del Senyor!
Acas no era convenient,
que Christo patis la mort
per lo remey, y confort
de tot lo mon delinquent?
Y alcançant clara Victoria
de la culpa, y sas cadenas,
no era be que patis penas
per entrar axi en sa Gloria?
Be sabeu que tot aixi
ho rezan las Escripturas,
y las antiguas figuras
tenen cumpliment en mi.
Pero, Amichs, à Deu siau,
que mes llarch es mon cami.
Cleofas. Home, quedauvos aqui
ab nosaltres, si vos plau.
Quedau'ᶜs per nostre consòl,
y per fernos companyia,
pues ja se ha inclitat lo dia,
y se ha tramontat lo Sol.
Christo. Pues la vostra voluntat
es de quem'ᶜ quede esta nit,
accepto vostre convit,
y m'ᶜ dono per obligat.

Sen entran los tres en lo Castell, fent entrar lo Peregri devant, y canta la Musica.

Musica. Querubins, y homens
alábau Amants
al Deu, que entre llums
ha resuscitat.

Entretant, que canta la Musica se posa

una taula parada ab un pa, y ganibet, y se assentan com si volguesen sopar Christo al mitg, y un Deixeble à cada cap de taula, pren Christo lo pa, y partintlo desapareix: y se alçan los Deixebles, y diuen tots admirats.

Cleof. Anem no obstant que es de nit,
tornem à Jerusalèm,
y als Apostols contarèm
lo que nos ha succehit.

Nath. Es possible que aja estat
jo en aquest lance tant ciego,
que no aja conegut luego
à Jesus quen's ha parlat!

Cleof. A mi lo cor ja mo deya
al explicar la Escriptura,
pues entre ardor, y dulçura
amant tot ell sem desfeya.

Quant sen tornan los dos Deixebles, del Castell de Emaus, ix S. Thomàs per la part dreta, y encontrantse ab los dos, los diu:

S. Th. Digaume, Amichs, sens despit
quant me miro tant confus,
que noticias de Jesus
heu vosaltres adquirit?

Cleof. Lo quet' podem dir los dos
es que havem vist patentment
á nostre Mestre excellent
resuscitat, y gloriòs.

S. Th. Jo ho tindrè tot per veus vagas,
fins, que ab mos ulls ho veurè,
y aquesta mà posarè
en lo forat de sas llagas.

Apareix Christo en mitg dels tres, y diu:

Christo. Thomàs, no es bo lo teu zel:
toca, mon llagat costat,
deixa ta incredulitat,
y procura ser mes fiel.

S. Thomàs posa la mà á la llaga de Christo, agenollantseli als peus, diu:

S. Th. O mon Senyor, y mon Deu;
jam' confesso criminós,
y pues, que sou tant piadós,
suplico, que m' perdoneu.

Chto. Sols perque me has vist Thomás,
has cregut en mi; y aixo
no puch aprobarho jo,
que à aquell que creu, ciego fas:
Y per creurer com se deu,
los ulls treballan en vá,
que l' merit de la fè està
en creurer lo que no s' veu.

Desapareix Christo, y alçantse S. Thomàs, canta la musica, y quedan los tres admirats.

Music. Querubins, y homens
alabau amants
al Deu, que entre llums
ha resuscitat.

Se corre la cortina del Cenaculo abont estarán congregats los Apostols, y las quatre Marias.

Natha. Albricias, cars Germans meus;
que no heu tingut ningun dia
nova de tanta alegria
com la que v's donan mas veus.
Nostre Mestre Jesu-Christ
gloriòs ha resuscitat:
nosaltres li havem parlat,
y molt de espay lo havem vist.

Cleofas. Junt ab nosaltres sopà
de Emaús en lo Castell,
y coneguerem ser ell
en la partició del pa.

Apareix Christo en mitg de tots.

Christo. Pax vobis, la pau vos dono,
y sia ab vosaltres tots.
Ja ha passat, ditxosa Mare
aquell Ivern tempestuòs,
en que formaren en las furias
nuvols de persecuciòns;

ja à pesar del vent gelat,
de jessè la hermosa flor,
ostentant festivas galas,
derrama suaus olors.
Ja vencent del trist ocàs
la negra sombra, y horror,
despedeix llums molt beneficas
lo Sol mes brillant, y hermòs.
Que essent Vos, alta montaña
de virtuts, y perfeccions,
es just que participeu
mes que altre de tal fulgor.
Y essent Vos hermosa Lluna,
que aclipse l'e mes horroròs
entre angustias heu patit
ab tanta pena, y dolor.
Ja que ab tota plenitut
avuy se ostenta lo Sol,
es just que convertiau,
en alegrias los dols,
en contento las tristezas,
y lo eclipse en resplendor.
Y essent Vos Aurora bella,
que anunciau lo Sol millor,
quant amaneix en lo Orient,
tot galan, tot lluminòs;
es just que en perlas las llagrimas
se convertescan de goig,
gozant de las alleluyas,
sola Vos en primer lloch.
Perque si Samsò triunfant,
y dels Filisteus terror,
havent encontrat la mel
en la boca del llehò:
primerament à sa Mare
comunicà tal sabor.
Just ès, ò Mare de ditxas,
(si antes Mare de dolors)
que dels panals, que v's franqueja
avuy ma Resurreccio,
participeu Vos primera,
ab contento lo mes dolç.
Gozau pues, Mare purissima,
gozau immensos favors
de vostre fill tant amat,
quant se ostenta tant gloriòs.
Y Vosaltres, que mos passos
haveu seguit ab fervor,
gozáu tambe de alleluyas,
pues de ellas tant dignes sou.

Mar. SS. Ja despues de tant penar,
despues de tanta agonia,
entre golfos de alegria
sento mon cor anegar.
Ja de tant llarch esperar
alcanço lo fruit preciòs,
quant veyentvos tant gloriòs,
sens çoçobra, ni perill,
puch donarvos, ò amat fill,
aquest abras tant gustòs.

lo abraça.

Lo [illegible] me impedeix la llengua
(ò mon Deu, y Redemptor)
pera donarvos las gracias
per tant immensos favors,
Sols dirè, Deu meu amat,
mes que ab la llengua, ab lo cor

Ma. y Mus. Querubins, y homens
alabau amants
al Deu, que entre llums
ha resuscitat.

Desapareix Christo.

Tots. Y aqui Auditori prudent
la representaciò acaba
de la Pasiò de Christo,
y Resurrecciò sagrada.
demanant rendits à tots
perdò de las nostras faltas.

FI DE LA RESURRECCIÒ.

Imprimatur. *Carbonell Vic. Gen. & Offic.* Imprimasse. *Carvajal.*